

BOZKURT

*YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN
CİHAN SENİNDİR!*

*TÜRKÇÜ
DERGİ*

*EKİM 2005
22. SAYI*

SÖZÜN BİTTİĞİ YERDEYİZ! www.turan.tc

KÖMEN

Analım Tunga Er efsanesini;
Duyalım geçmişin erkek sesini.
Bürüyüp Tanrıdağ'ın çevresini,
Yine Göktürk olalım... El kuralım!

Ötüken-Yış durak olsun da bize
Yürüsün ordular ordan denize.
Çinli bağ vermese, gelmezse dize
Kağanın buyruğu vardır: Vuralım!

Anlatılmaz, yüce bir erdem olan
Bu akınlarda bulunmaz yorulan
Günü geldikçe de bizden sorulan
Kan ve can vergisi olsun: Verelim!

Ülkü uğrunda gönüller delidir.
Kişiler ülkü için ölmelidir.
Tanrı'nın insana değmiş elidir
Şu ölüm adlı güzel şey... Saralım!

Hiç düşündün mü niçindir yaşamak?
Bir görev yapmak içindir yaşamak.

Er kişiysen görevin neyse, başlar.
Zevke, eğlenceye hayvanda koşar
Görüyorsun nice hayvan yığını
Ki yapar sadece hayvanlığını.
Fakat onlar bile kendi kendince
Tükürürler Kadeş'in itlerine.
O nasıl olmalı bir rûhu ölü,
Ya da bir canlı, fakat kahpe dölü
Ki sanar durduğu yer it inidir.
Oysa bir şanlı şehitler sinidir.
O fuhuş uzmanı çikletli dişi,
Dişinin en kötü, en kösnemişi,
Kaplamış ruhunu çirkef yosunu,
Hiç umursar mı şehit ordusunu?
Var mıdır onca tivistin ötesi?
Adı üstünde: Köpek sosyetesini!
Yok sayıp sende bu ruhsuz sürüyü
Kılavuz yap ebedî Gök Börü'yü.

Çıkarıp Ergenekon'dan ulusu
Türk'ü kılsın yine dünya ulusu.
İzleyip Gök Börü'nün gölgesini
Gezelim gel o kömen ülkesini.
Gönlümün özlemi yerdir orası,
Gürler ufkunda yiğitlik borası.

Orda erdem gözüktür, başkası çıkmaz alana
Kapanıktır kapılar her kovu, her bir yalana
Orda erler: Kimi arslan, kimi parsın eşidir.
Orda kızlar: Güneşin kendi, ayın on beşidir.

Uğramaz ufkuna asla o yerin yüz karası,
Orda yoktur ne siyaset, ne fikir maskarası,
Yaşamaz öyle bir ortamda küçüklük, kötülük,
Bir alaydan daha üstün savaşırdı orda bölük!
Sungurun uçtuğu yerlerde barınmaz yarasa,
Ve bütün dirliğin üstünde yürür sade yasa...
Bir düşün başların üstünde kağanlık tuğunu,
Ruh duyar orda ölürken bile Türk olduğunu.
Ölümün zevkini bir süs gibi gönlünde taşır,
Dirilerden daha çok orda şehitler dolaşır.
Bu şehit ordusu varken kuramaz kimse pususu,
Yurt için kan dökülür orda denizler dolusu.
Günümüzden, düşünüp bir çok asırlar geriye
Analım bin kere ölmüş o ölümsüz çeriye:

Ebedî yiğit! Adı yok şehit! Kefenin: Vatan...
Tabutun: Cihan... Düşünüp övün, Yaşıyor ünün
Damarında kan, Bir alev midir? Yaşaman:
Roman. Ölümün: Şiir.
Sana yok ne taş, Ne de bir mezar.
Bu hayat: Savaş! Ebedî uzar. Eşit olduğun
Şu güneş: Tuğun. Tabutun: Cihan,
Adı yok yiğit! Ebedî şehit!..

Onu anmakla görür Türk soyu gökçek kömeni:
Dolu dizgin yarışan Tanrıkut'un dört tümeni...
Bin asır geçse de rastlanmaz onun bir eşine,
Buyruk aldım diye ok fırlatıyor evdeşine...
Bidev atlarla kılıp her yolu bir günde yarı
Yıldırımlar gibi dağlardan aşan orduları...
Saygı olsun bu çelik atlıların gök tuğuna,
Tuğu kaldırmış olan orduların başbuğuna.
O nasıl bir yürüyüşdür, ne yiğitler katarı!
Kun'u, Gök Türk'ü, Oğuz-Uygur'u, Kırgız,
Tatar'ı...
O batırlar ki basıp bağra kucaklar ölümü.
Özgelerden sakınıp kendine saklar ölümü.
Her zaman öyle ağırdır ki yiğitlik kefesi,
Kahramanlar gibi ölmek o günün felsefesi...
Onların sanki başak canları... Durmaz, biçilir...
Toprağın içkisidir kanları, al al içilir.
Tarihin bir olağanüstü ve şahâne işi

Kür Şad'ın, Kül Tegin'in, Çağrı Beğ'in ok
çekışı...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi

EKİM 2005

Yıl: 2 Sayı: 22

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN

oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ

İlhan KURTKAN

Ahmet KÜÇÜKEL

Atilla İDİL

Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova

Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı
yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına
aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet
üzerinden yayımlanmaktadır.
Türkçülerin desteği ile dergimiz
büyüyecek ve Turan'ın her köşesine
ulaşacaktır.

Kapak Resmi: Sözün Bittiği Yer

4 TÜRKÇÜLÜKTE AHLAK

H.Nihal ATSIZ

13 ÖMER SEYFETTİN

Nejdet SANÇAR

15 ÖZELLEŞTİRME KAPSAMINDA ÖZELEŞTİRİ BOZDOĞAN

6 MÜZAKERE (TAVİZ) SÜRECİ

Ozan RUHSATİOĞLU

16 KARAR VAKTİDİR: BOZKURT MUSUN MANKURT MU?

Tolunay KUTOĞLU

7 MUHTELİF CEPHELERDE SELAMET VAR

Oğuz KARAHAN

18 TÜRKLÜĞE ARASÇA SEVDALANMAK

Altay GÖKBÖRÜ

19 AB ÇADIR TİYATROSU

Göktürk PUSAT

21 DERİN DEVLET...

Atilla İTİL

9 VATANIN BAĞRI ve HANÇER

Hüseyin MÜMTAZ

22 ÜÇ TARZ-I SİYASETİ YENİDEN YAZMAK

Oğuz KARAHAN

11 GÜZEL YURDUM

Semra KANAT

23 TÜRK YİĞİTLERİ

TÜRKÇÜLÜKTE AHLAK

■ H. NİHAL ATSIZ

Türkçülüğün tarihini yazmaya kalkarsak, ihtimal ki, Milattan önceki yüzyıllara kadar gitmeye mecbur kalırız. Fakat çağdaş Türkçülüğe baktığımız zaman, bunun tarihine kuşbakışı bir göz atmak pek kolaydır.

Türkiye’de ve dışarı Türklerde aşağı yukarı aynı zamanda doğan Türkçülük, eski çağların Türkçülüğü ile ölçülemeyecek kadar güç şartlar içinde gelişmeye mecburdur. Fakat, Tanzimat’tan sonra başlayan bu hareket o kadar kuvvetli idi ki, Şemseddin Sami gibi bir Arnavut milliyetçisini bile tesiri içine almış ve ona ilmi ve edebi Türkçülük yaptırmıştır. Bu kuvvetli hareket, birçok engellere, ihanetlere uğramasına rağmen daima ilerlemiş ve bugünkü dereceye varmak için pek sert savaşlar yapmaya mecbur kalmıştır.

Merhum Ziya Gökalp, Türkçülük fikrinin şimdiye kadar gelen ilk ve son teşkilatçısıdır. Dağınık fikirleri sistem halinde toplayıp onlara çekidüzen veren ve Türkçülüğü ilmileştiren odur. Yaşasaydı, belki, bugünkü Türkçülük daha derli toplu bir sistem halinde olacak ve pek hızlı yürüyen zamandan gereğince faydalanabilecekti. Fakat onun erken ölümü ve Türkçülüğü yeni bir ruhla yoğuracak ikinci bir teşkilatçının henüz gelmeyişi, bugün bu hareketin az çok aksamasına, hiç değilse geç büyümesine sebep olmaktadır.

Bununla beraber, artık Türkçülüğün gösterişli yürüyüşü başlamış ve inançlı bir kabile yola çıkmıştır. Bu kabile, göçlülere ve fırtınalara uğrasa da, eski büyük Türkçülerin hayatından ve verdikleri derslerden hız ve örnek alarak ülkeye ulaşacaktır. Artık bu, bir ihtimal, bir ümit, bir kanaat veya bir inanç olmaktan daha ileri bir şeydir. Bu, artık tarihi mukadderattır. Tarihi mukadderatın önüne ise hiçbir kuvvetin geçemeyeceğini herkes bilir.

Eski Türkçülerin hepsinde “tabii ki gerçek Türkçülerden bahsediyorum” belki az çok şahsi kusurlar bulunsa da, ortaklaşa bir meziyet vardır ki, o da, öteki Türkçüleri, hele kendinden öncekileri inkar etmemek erdemliliğidir. Bu, ahlaki bir meseledir. Her inanç ahlakla yürüyeceğine göre, Türkçülükte de sağlam bir ahlakın bulunması birinci şarttır. Zaten, yeryüzünde zafere ulaşmış fikirler, daima, doğru ve iyi olanlar değil, sağlam ahlaklı taraftarlara sahip bulunanlardır. En güzel fikri ve prensibi, en şahane ülküyü çürük bir çevreye sokun; hemen paçavraya döndüğünü, değersiz bir hal aldığını görürsünüz. Türkçülüğün de, mukadder olan tam zaferine rağmen, daha köklü olabilmesi için, Türkçülerin ahlakça yüksek insanlar olması lazımdır.

Türkçülük, Türk soyunun ruhunda, kanında, beyinde yaşayan hayat prensiplerinin fikir haline gelmiş bir şeklidir. Bundan dolayı da “sıra” ve “saygı” esaslarını ihmal edemez. Türkçülerin, daha eski Türkçülere saygı göstermesi, bunun için şarttır. Sırayı, saygıyı gözetmeden çığırtkanlık edenler, hele daha eskileri batırarak kendisini yükseltmek hayali ardında koşanlar Türkçü değil, Türk değil, alelade insan bile olamazlar. Türk soyu, eskiyi inkar eden, kendisine hizmet etmiş eski insanları küçük gören bir soy olmadığı için, böyle yapanların Türklüğünden daima şüphe eder.

Bir fikir, uzun uğraşmalardan sonra zafere doğru yürürken, onun zaferinden faydalanmak isteyen asalaklar her yerde bulunur. Bir Yahudi, ihtikarcı zekasıyla, nasıl, herhangi bir malın yakında değerleneceğini kestirerek onu nasıl istif etmeye kalkarsa, bu ülkü asalakları da hangi fikrin zafere doğru gittiğini dalavereci zekalarıyla anlayarak,

onun çığırtkanlığını yapmaya kalkarlar. Bunlar birdenbire meydana çıkarak ortalığı gürültüye boğarlar, haykırırlar, ötekini berikini baltalarlar ve ilk önce bazı kimseleri de kendi samimiyetlerine inandırabilirler. Fakat en adil hakim olan zaman, bunların maskelerini sonunda indirir. O maskenin altındaki iğrenç yüzün gözlerinde parlayan adi ihtiraslar, herkes tarafından hemen sezilir.

Bu dalavereciler çıkar ve yükselme yolunda her kalıba girerler: Kimisi yobaz bir softa olduğu halde, laik bir cumhuriyetçi kesilir. Kimisi, zengin ve hovarda bir mirasyedi olduğu ve maiyetinde birtakım zavallı işçiler çalıştırarak onların emeğini sömüren insafsız bir sermayedar olduğu halde, komünistlik taşlar. Kimisi, menfi ruhlu bir dedikoducu olduğu halde, hükümete dalkavukluk eder. Kimisi de, kendinden başka bir şey düşünmeyen bir dalavereci veya çirkin yüzünden Türk olmadığı anlaşılan bir gayritürk olduğu halde, Türkçülük rolü yapar.

Bunların hepsi, Türklük ve Türkçülük için zararlı insanlardır. Türkçülüğün, sert bir ahlakı vardır. Türkçü kendisini mühimsemez, alçak gönüllüdür, suç yapmışsa ve yanılmışsa itiraf eder. Geçmişe ve eski değerlere bağlıdır. Eski Türkçüleri devirerek yükselmeyi düşünmez. Kalbi yalnız milletine hizmet etmek duygusu ile vurur. Bencillik davasında değildir. Her dinde ve her ahlak prensibinde kötü olan yalan, iftira gibi küçüklüklerin yanından bile geçmez. Kendisine soy kütüğü uydurmaz ve hele babası veya dedesi şüpheli bir çevreden gelmiş birisi ise, bu şüpheyi gidermek için kendisini Anadolu'nun koyu Türk çevrelerinden birisine yamamak teşebbüsüne girişmez. Bilhassa, yıllarca çalışarak Türkçülüğe hizmet ettikten sonra az veya çok bir manevi mevki kazanmak gibi namuslu ve şerefli bir yol dururken, bir hamlede yükselmek için eskileri baltalamak gibi çirkin ve şerefsiz bir harekete başvuramaz. Bunları yapan Türkçü değildir. Bu gibi insanların Türkçülerin kadrosunda yeri yoktur.

11 Haziran 1942

Atsız.org
Hüseyin Nihal Atsız

MÜZAKERE (TAVİZ) SÜRECİ

■ OZAN RUHSATIOĞLU

ozan@turan.tc

AKP hükümetinin önderliğinde Türkiye için taviz süreci başlamıştır. Bu süreç bir dönem devam edecek ve Türkiye'den koparılabilecek tüm tavizler müzakere (taviz) süreci boyunca koparılacaktır.

AB'de tüm kararlar oy birliği esası ile alınmaktadır. Avrupa devletleri AB anayasasını kabul etmeyerek oy çokluğu prensibini reddetmiş ve sürecin her aşamasında veto kullanma haklarını saklı tutmuşlardır. Bugün problem yapılan araştırmalara göre %90'ı Türkiye'nin AB üyeliğine karşı olan Avusturya gibi gösterilse de bu ülkenin el altından Yunanistan, Rum kesimi ve Fransa tarafından desteklendiği bir gerçektir.

Fenerbahçe maçında Turkcell reklamının içindeki Türk sözcüğüne dahi tahammül edemeyen Yunan'ın artık Türk dostu olduğuna inanmak saflıktan öte bir kavram ile ifade edilmelidir.

Her üyenin en az 70 veto hakkı bulunacağı süreçte önümüze Ermeni meselesi, Rum kesiminin NATO'ya dahil edilmesi, Kıbrıs, Ege

ve ülkenin bölünmez bütünlüğünü tehdit eden isteklerin artan dozlarla gündeme getirileceği ve Türk kamuoyu "yeter" diyene kadar Türkiye'den koparılabilecek ne kadar taviz varsa alınacağı aşıkardır.

Avrupa'da her ne kadar Türkleri asimile (entegre) etmenin en uygun yolunun onları AB'ye almak olduğunu düşünen azlık bir grup bulunsada Avrupanın İran, Suriye ve Irak gibi ülkeler ile komşu olmak isteyeceğini düşünmek ancak ve ancak hayalperestliktir.

Aynı oyalama taktiği müzakere tarihi verilmesi sürecinde de uygulanmış bazı Baltık ülkeleri, Slovakya, G.Kıbrıs Rum Yönetimi Kopenhag kriterlerinde büyük eksikleri varken tarih almış hatta 2000 yılı Nice doruğunda durumları kesinleşmişken Türkiye daha fazla taviz koparma taktiği ile oyalanmıştır.

Önümüzdeki dönem de bu taviz koparma sürecinin dozajının giderek artacağı bir dönem olacaktır. Kıbrıs meselesini ele alalım adada İngiliz, Yunan, Rum güçlerinin yanında Türk askeri de bulunmaktadır ancak bu askerlerden hiç söz edilmezken gündeme sürekli adadaki Türk askeri varlığı getirilmektedir. 1990 sonrası soğuk savaşın bitimiyle 1991'de Maastricht doruğunda Avrupa Birleşik Devletleri oluşturma kararı alan ve bu doğrultuda GKRY'ni Yunan askerine rağmen AB'ye alan Avrupa eğer Türkiye'yi AB'ye alacaksa neden Türk askerinden rahatsız olmaktadır? AB ileride Türkiye'yi tam üye yapacak olsa Kıbrıs'ta bir Türk ordusuna neden karşı çıksın? AGSP'nin hazır gücü olacak bir Türk ordusunun Akdeniz'e hakim Kıbrıs'ta bulunması AB'nin işine gelmez miydi? Hülasa 62 yıl sonunda alınana yegane şey bir taviz sürecidir.

Türk milleti uyanıp "yeter" dediğinde oluşacak iç mukavemetin doğru yönlendirilebilmesi için Türkçü kesimin iyi bir hazırlık süreci geçirmesi gerekmektedir. Hazırlık "lak lak" yaparak dertlenmek değildir. Türkçü sivil toplum

kuruluşları sonuna kadar desteklenmeli ve örgütlü yapılar hızla güçlendirilmelidir.

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN!

MUHTELİF CEPHELERDE SELAMET VAR!

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@uran.tc

Birinci Dünya Savaşı'nın sürdüğü 1914-1918 yılları arasında, Türk Ordusu 10 cephede birden savaşmak durumunda kalmıştı. Eskilerin deyişle "seferberlik"; iki milyon dokuz yüz bin kişilik koskoca bir ordunun 10 ayrı cephede eriyip tükenişinin hikayesidir. Bu hikayenin en acıklı satırları yaşanırken, Türk ordusu bütün cephelerde geri düşüp muhkem mevkilere çekilmek zorunda kalırken resmî tebliğler ve İstanbul matbuatı memleketin felaketini "Muhtelif Cephelerde Selamet Var" cümlesi altında örtmeye çalışmış. Tek sütun üzerine dizilmiş bu haberlerde; bir yığın karakol çarpışmalarının sonunda bir şehrin düştüğünün haberi verilmiş. Savaşın orta yerinde milletin maneviyatını çökertecek yenilgi haberlerini, her biri zehirden acı hapları yani, çikolata ambalajına sarmaktan başka çare bulunamamıştı...

İkinci savaşta Londra'nın üzerine Alman zeplinleri bomba yağdırırken İngilizler, geçilmez denilen Majino Hattı Barbarossa harekatiyle yolgeçen hanına dönüşürken Fransızlar, o yıllarda Stalingrad namıyla anılan Sen Petersburg şehri 1090 gün boyunca Alman taarruzu altındayken Ruslar ve dört koldan müttefik kuşatması altına girmişken de Almanlar, kendi milletlerine acı haberi "muhtelif cephelerde selamet var" başlığıyla veriyorlardı. Makyaj malzemesinin boyaları kan ve gözyaşı ile yıkanıp akınca, gerçeklik yani yenilginin çirkin yüzü gözler önüne seriliyordu.

17 Aralık 2004 bayramının etkisi geçmeden şimdi de 3 Ekim 2005 bayramı ile karşı karşıyayız. Avrupa Birliği'ne girebilmek için millî devletimizden, millî menfaatlerimizden, iç ve dış işlerimizden, hukukumuzdan ve üniter toplum yapımızdan ve hepsinden mühimi millî şeref ve

haysiyetimizden ardı ardına verilen tavizlere, gelecek 10-20 yıllık süreçte yenilerini eklemek için 3 Ekim'i bayram edip kutluyoruz. Ey millet, aptal yerine konuyoruz! Başvekil ve saz arkadaşları zil takıp oynuyorlar. Kolay mı; siyasetçilerimiz, 40 yıldır dilleri bir karış dışarıda kovalayıp durdukları A.B trenine nihayet biniyorlar. Yeri geldikçe bol bol Atatürk ve muasır medeniyet sömürsüyle, On iki Havarili Avrupa bayrağı ve Beethoven'ın dokuzuncu senfonisi harmanlanarak önümüze servis ediliyor. Biz de afiyetle yiyoruz. Zehir-zıkkım olup boğazımızın orta yerine takılıp kalacağını bilmeden hem de...

Geçen günlerde, Gamze Özçelik'in pornosu ve Hülya Avşar'ın boşanmasının ardından basında en çok yer bulan konu Tüpraş yolsuzluğu ile Galataport'un satışı meselesiydi. Niye Galataport diyoruz, onu da anlayabilmiş değilim. Port kelimesi İngilizce'de "liman" manasına geliyor. İsraili tefeci çıfıt Sami Ofer'e satılan Galata liman bölgesinin Galataport adıyla adlandırılması bile Türk dilinin hiçleştirilmesiyle irtibatlı değil mi?

Davos toplantılarında, kuytu otel köşelerinde iş bitiricilik yaptığını zanneden Başvekil ve maliye nazırı, memleket servetlerini "babalar gibi" satıyorlar. Bu işi fisebilillah yapmadıkları gayet açıktır. Yurtdışındaki otomobil fabrikası ziyaretinde bile dilenci gibi "iki-üç tanesi de sizin hediyeniz olsun" diyebilen bir kişi, milyar dolarlık ihale yolsuzluklarında babasının hayrına aracılık yapacak değil ya...

Keser dönecek, sap dönecek, gün gelip hesap dönecek.. İşte o gün, Türk adaletinden yakalarını

kurtaramayacaklar. Lakin çok geç olmasından endişe ediyorum.

Muhalefet partilerinin erken seçim taleplerini ciddiye almayan başvekil, 2007'nin son baharından önce seçime yanaşmayacağına benziyor. O vakte kadar daha nice servetimiz, millî iktisadi işletmelerimiz haraç mezat satılacak. Yılda 3 milyon dolardan 40 yılda geri ödemeli daha nice tesisimizi yitireceğiz.

Uluslararası Tahkim en baştan kabul edilip Türk yargısı işlemez hale getirildiği için, günü geldiğinde bu tesislerimizi tekrar millileştirmek amacıyla el koyduğumuzda, altından kalkılmaz yaptırımlarla karşılaşacağız.

Her sorun ve konuda kafaları karıştırma becerisine sahip olan Ampulcüler, Tüpraş ve Galata yolsuzluklarını da oldubittiye getirmeyi başaracaklar. Bakın işte, “komünist kafalılar”, “sermaye ırkçıları” deyip işin içinden sıyrıldılar bile... Yetim hakkı yiyorlar, kul hakkı yiyorlar ve hiç bir şey olmamış gibi sırtabiliyorlar. Yüzlerine tükürsen, “yağmur yağdı” diyecekler...

Dubai'nin melânet suratlı prensi üç kuruşluk yatırım yapacak diye, önünde el-pençe divan durup akla hayale gelmez kırk türlü taklayı tek seferde atabilen ampulcüler, yalalaklık uğruna tarihî eser kaçakçılığına bile tenezzül ettiler ya, daha bunun üzerine söylenebilecek söz var mı? Dün “minareler süngü, kubbeler miğfer, camiler kışla” diyen adamlar bugün tarihî eser kabul edilen İslam Peygamberi'ne ait sakalı, yağmadan mal kaçırmaya Dubai prensi adına kaçırmaya çalışıyorlar. Kültür Bakanı uyuyan güzel, havaalanında suçüstü yakalanınca da, “çok göresim geldi, onun için getirttim” yalanını, dinen günah olduğu halde, söylemekten utanmıyor. Tesadüf, aynı saatlerde, Erzincan'da misyonerler Türkçe İncil dağıtıyordu. Sakalı görmek istediysen cami orada, sakal orada, gider görürsün. Görmene yasak koyan mı var? Sen kimsin bre adam, peygamber sakalını ayağına getiriyorsun... Bu cesareti nereden alıyorsun? Önceki yazılarımdan birinde belirtmiş olduğum gibi; bu zat vaktiyle emniyet müdürlüğü, kaymakamlık ve hatta valilik görevlerinde bulunmuştur. Sözün özü, devlet terbiyesi almıştır. Ampulcünün devlet terbiyesi almış olanı böyle, varın terbiyesizlerin yüzüzlük katsayısını siz hesap edin...

Malum, şu günlerin bir diğer önemli gündem maddesi, “kuş gribi” adıyla anılan hastalık... Kanatlılardan insanlara geçebilen ve kitle halinde ölümlere neden olan hastalıkla ilgili olarak bilgilenebilir ihtiyacı olan halkın kafası, ampulcüler sayesinde bir kez daha karıştı. Dedik ya, bunlar her sorun ve konuda kafa karıştırma becerisine sahipler. Tarım ve Köy İşleri bakanı Mehdi Eker, katıldığı televizyon yayınında: “vatandaşlar rahatlıkla beyaz et yiyebilirler. Entegre tesislerde veteriner kontrolünde üretildiği sürece beyaz etin tüketilmesinde hiçbir sakınca yoktur” dedi. Kürd Mehdi; Türkçe'yi bilmediğinden hayvan besiciliğine “üretmek” diyor ya, mühim değil. Yaptığı açıklama sağlıklı değil. Hele inandırıcı, katiyen değil. Bakan hazretlerine sormak lazım; madem sakınca yok, meclis lokantasından tavuk ve hindi etiyle yapılan yemekleri niçin çıkardınız? Avrupa ülkeleri niçin Türkiye'den tavuk ve hindi eti ithalatını durdurdular? Onlar mı çok titiz, siz mi çok lakaytsınız? Edep ya hu...

Kürd terör örgütü PKK, son olarak 3 Ekim'e kadar uzattığını duyurduğu “ateşkes”i tekrar bozduğunu açıklayarak, “ses getirecek eylemlerde bulunacağı” tehdidini savurmuştu. Katılım müzakerelerinin resmen başlamasından sonra PKK tarafından yapılan ilk açıklama, Başvekil'in Diyarbakır nutkuna atıfta bulunuyor. 3 Ekim'in ardından, merkezi Almanya'da bulunan, terör örgütünün paravan kuruluşlarından Mezopotamya Haber Ajansı; Türkiye'nin resmî ağızdan kabul ettiği Kürd Sorununun 3 Ekim sonrasında artık sadece Türklerin değil, Avrupa Birliği'nin de sorunu olduğunu iddia etti. Açıklamada, “aktif savunma ve demokratik direnişi” meşru hakkı olarak gördüğünü belirten PKK, Türkiye için hazırlanan müzakere çerçevesinde “Kürd sorununun çözümüne” işaret edilmemesini de eleştiriyor. Bir deli kuyuya taş atmış, kırk akıllı çıkaramamış diye buna derler.

PKK, yeniden toparlanma süreci içerisinde olduğundan henüz ses getirecek eylemler yapabilecek potansiyelde değil. Fakat sembolik değer taşıyan eylemler yapabilecek güce eriştiğini gösterdi. Şırnak'ın İdil ilçesi ile Mardin'in Midyat ilçesi arasındaki Mağara köyü yakınlarında gece bir grup terörist, yolu keserek araçları durduruyorlar. Araçlarda bulunanları indirip arama yapıyorlar, araç sahiplerinden geçim ücreti adıyla haraç alınıyor. Yıllık izinden döndüğü

istihbaratını aldıkları yolculardan Cizre Emniyet Müdürlüğünde görevli polis memuru Hakan Açıl'ı kaçırıyorlar. İki gün sonra Tunceli'de 4 askerimiz şehit ediliyor.

3 Ekim bayramı sebebiyle basında gereğince yer bulmayan olaylar, egemenliğimize indirilmiş ağır bir darbedir. Bir gün asker, ertesi

gün polis kaçırılan, teröristin yol kontrolü yaptığı bir ortamda terörle mücadele değil eyyamcılık yapılıyor demektir. Vebâli başvekilin boynunadır. Mütareke basınının “muhtelif cephelerde selamet var” demesine sakın aldanmayın, “muhtelif cephelerde felaket var.” Tanrı Türk'ü Korusun!

VATANIN BAĞRI ve HANÇER

■ HÜSEYİN MÜMTAZ

mumtazbay@superonline.com

Vatanseverler; Cumhuriyetçiler; Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünden yana olanlar; Türkler, Türkçüler ve Atatürkçüler..

Hayatının bir evresinde şu veya bu vesile ile bir kere “Barışta ve savaşta, karada, denizde ve havada, her zaman ve her yerde, milletine ve Cumhuriyetine doğruluk ve muhabbetle hizmet ve kanunlara ve nizamla ve amirlerine itaat edeceğine ve askerliğin namusunu, Türk Sancağı'nın şanını canından aziz bilip icabında vatan, Cumhuriyet ve vazife uğruna seve seve hayatını feda edeceğine namusu üzerine” and içenler...

Sıkılmayın,üzülmeyin,telaşlanmayın, şaşırmayın..

Atatürk'ten nasıl vazgeçilir, vatanın toprakları nasıl parsel parsel Yahudilere, Araplara, Ermenilere satılır diye derin düşüncelere dalıp, işin kaynağını, nedenini, niçinini araştırmaya kalkışmayın.

Keremeti kendinden menkul cemaat ehli eğer hem şeyh, derviş ve mensup geçinip hem de üç buçuk Arap doları uğruna Sakalı Şerif'i bile açık arttırmaya çıkarıyorsa...

Her şeyi yapar..

Size düşen, uyanık olup, yukarıdaki yeminin gereğini yerine getirmektir.

Anlaşıyor ki “Çerçeve Belgesi”; şişede durduğu gibi durmayacak ve demlendikçe insanı çarpıp sarhoş edecek, ayaklarını yerden kesecek.

Mahut belgede Kıbrıs'ın; Kör Agop'un meyhanesinde Karen Fogg ve hempaları

tarafından kurulan uluslar arası işret masasının en can alıcı muhabbeti olduğu görülmektedir.

Kürdün çalıp çingenenin oynadığı bu Kumkapı akşamında cümle AB muhiplerinin huzurunu, ağızlarının tadını kaçırın, midelerini bulandıran küçük sinek; işkembe çorbası kılığında servis edilen Çerçeve Belgesi'nin içindeki Kıbrıs'tır..

Çünkü artık, bütün uğraşlara rağmen mızrak çuvala sığamaz bir hâl almıştır.

Çünkü Türkiye'nin başındaki bu AB belâsından ve yine başındaki Akepe'den kurtulmasının tek yolunun dönüp dolaşıp Kıbrıs'a bağlı olduğu her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır.

Denktaş daha Cumhurbaşkanı iken ve Akepe iktidarının ilk günleri yaşanmakta iken 6 Mart 2003 günü Ankara'ya resmi bir ziyaret yapar.

Erdoğan'a şu soruyu sorar:

“Yâni biz bu plâna evet dersek Türkiye'nin AB'ye alınacağı garanti mi?”

Cevap şudur:

“Çözüm olursa kesinlikle AB'ye üye olacağız diye bir garanti yok, ama kesin olan şu ki Kıbrıs çözülmediği sürece Türkiye AB'ye üye olamaz.”

Yâni muhayyel bir rüya uğruna Kıbrıs peşkeş çekilmektedir.

İşte bunun için Kıbrıs Akepe fikriyatında her şeyden öne geçmiş, “mutlaka çözülmesi-verilmesi” gereken safraların başına yazılmıştır. Ve işte bunun için gene Rauf Denktaş'la uğraşmaya başladılar, farkında mısınız?

Rauf Beyi öteden beri sevmezler.. Sorumlu ve yetkili makamdan uzaklaştırmak için “Amerika’nın talimatı ile” her şeyi yapmışlardır.

Ben atlamışım, dostum İsmet Kotak geçen gün hatırlattı; Çerçeve Belge’nin kabulünün ertesi günü NTV’de Murat Akgün’e Erdoğan şunları söylemiş:

“24 Nisan’da da referandum yapılacağından ABD Başkanı Bush beni aradı ve Kıbrıs Türk Halkının buna ‘evet’ demesini istedi. Rumların ‘hayır’ demeleri halinde sorumluluğun onlarda olacağını işaret etti. Buna bakarak biz de KKTC’de ‘evet’ çıkartmak için çeşitli yollarla çalıştık!..”

Bu ne büyük, ne kadar ağırlığı olan ve asla taşıyamayacakları bir ağırlıktır farkında mısınız? Rauf Bey’in biz Cumhurbaşkanlığından ayrılmasından sonra Kıbrıs’ta çizmeleri giyeceğini bekliyorduk..

Halâ da bekliyoruz.. Ama o Kıbrıs’ta çizme yerine ayağına demir çarık giyip, demir âsa ile Anadolu’yu karışlıyor.

“Çerçeve belgeye bakıldığında kimsenin Türkiye’ye tam üyelik vaat edildiğini söyleyemeyeceğini” kaydeden Rauf Denktaş, “dolaşım hakkından, patrikhaneye özerklik verilmesine kadar pek çok konunun yer aldığını” ileri sürüyor.

“Pek yakında atılacak adımlarla Türkiye ya Kıbrıs’tan vazgeçmiş addedilecek, veya Kıbrıs’a sahip çıkılacaktır. Kıbrıs’ın gerçek sahibi Türk ulusudur. En önemli sorun, AB ile Ek Protokol’ün TBMM tarafından onaylanması veya onaylamaması sorunudur. Ek Protokol onaylandığı takdirde, hangi şart altında olursa olsun, Kıbrıs gider. AB’nin dayatması bu noktadadır” diyor.

Denktaş’ı sevmemektedirler. Çünkü Denktaş ile tercümansız, Egemen Bağış veya Cüneyt Zapsu’nun çevirmenliğine ihtiyaç olmadan Türkçe konuşmaktadırlar.

Diğer uluslararası görüşmelerde olduğu gibi Denktaş ile görüşmelerinde de tanık ve tutanak yoktur ama Denktaş’ın bizatihi kendisi tanıktır ve kazanımlarını Türk milleti ile paylaşmaktan zevk

almaktadır.

Referandumdan önce Lefkoşa’da yürütülen son BM pazarlıkları sırasında her oturumdan sonra Akepe’nin istememesine rağmen çıkıp basına konuşulanları aktarması ile aslında Denktaş bir büyük oyunu bozamasa bile tarihe not düşmüş, kimin ne mal olduğunu gözler önüne sermiştir.

Yüzlerce zikzaktan sonra daha evvelce “Önce çözüm sonra limanlar” diyen Erdoğan şimdi bir adım daha gerileyerek “Önce izolasyonlar sonra limanlar” noktasına gelmiştir.

Bu bir danışıklı döğüştür. Kısıtlı bir takım oylamalarla Türk tarafının ağzına bir parmak bal çalınacak, AB ile kapalı kapılar ardında varılan gizli bir takım mutabakatlar sonucu “Tamam izolasyonlar kalktı” havası verilecek ve limanlar açılıp Rum devleti adanın tek temsilcisi olarak “tanınacaktır”.

İşte bunun için Denktaş ısrarla; “En önemli sorun, AB ile Ek Protokol’ün TBMM tarafından onaylanması veya onaylamaması sorunudur. Ek Protokol onaylandığı takdirde, hangi şart altında olursa olsun, Kıbrıs gider. AB’nin dayatması bu noktadadır” demektedir.

O böyle deyince de Erdoğan partisinin iftar yemeğinde **“Geçmişten bugüne kuru sıkı yürüyenler, olaya farklı yaklaşıyorlar, yaklaştıkça da batıyorlar. KKTC halkı bu yaklaşımları elinin tersi ile itmiştir. Halkın iradesine saygı duymuyorlar. Yüzde 65’lik bir oranı siz kabul etmiyorsunuz. Saygı duyacaksınız”** diyebilmektedir.

Bakın Balbay ne diyor: **“17 Aralık 2004’te ilan edilmiş olan 3 Ekim sürecinin yeniden ilan edilmesiyle elde edilen zaferin üzerinden bir hafta geçti. Bu zaman dilimi içinde Türkiye adına hareket eden AB aktörlerinin dikkat çeken 3 tavrı oldu: 1- Doğruları söylemediler. 2- Gerçekleri çarpıttılar. 3- Bilgi sakladılar.”**

Kapalı kapılar ardında “varılan mutabakatı” Olli Rehn açık etti; Erdoğan’ın Murat Akgün’e “timingini ayarlayacağız. Acele yok, gerek de yok” dediğinin ertesi günü “Ek protokolün Mecliste onayı için hükümetten teminat aldım” dedi.

Bush'un talimatı ile referandumda KKTC'den evet çıkması için çalışılıyor; Rehn hükümetten teminat alıyor.

Madem zurnanın zart dediği yer Kıbrıs ey millet;

GÜZEL YURDUM

■ SEMRA KANAT

Dost-düşman, yabancıların Türkiye hakkındaki düşünceleri her zaman merak konusudur. Zaten alışlagelmiştir: Yurt dışına gidince size sorarlar; onlar Türkiye'ye gelince siz sorarsınız, "Ülkemizi nasıl buldunuz?..." diye.

30 Ağustos kutlama mesajıma ve yurt dışındaki dostlara Zafer Bayramının Türkler için anlamını anlatan satırlarıma cevaben kardeş kaleminden çıkıp 6 Eylül 2005 günü gelen mektup, bu yıl içerisindeki en güzel örneklerden biri oldu. Tek üzüldüğüm nokta, Kazakeli'ndeki hekim kardeşimizle Türkçe olan selâmlaşma kısmı dışında, Rusça yazışmamızdır. Çünkü çok değerli Tenzile Rüstemhanlı Hanımefendinin sözleri ile: "Biz kendimize istediğimiz kadar Azerî desek de, Ermeniler bize 'Siz Türksünüz!' diyor ve bizi Türk olarak gördüğü için Türk'ten intikam alıyorlar..."

Azerî Türk Kadın Derneği Başkanımızın bu anlamlı sözleri, Ermenilerin ilk büyük hamîsi ve fişekçisi niteliğindeki emperyalist Çarlık Rusya'sının bilinçli olarak Türklüğü yapay isimlerle bölüp parçaladığı, ancak kendi "öz mankurtlarımız"dan farklı, bize yapılan kötülükleri, düşmanlarımızın bile unutmadığı gerçeğini vurguluyor! Türk insanının gönlünü okşayan satırlara gelince...

"Sevgili Semra! Merhaba! Mektubunu okuyup gönderdiğin resme bakınca, âdeta seninle birlikte Türkiye'yi yeniden ziyaret etmiş kadar oldum.

Kıbrıs'ta dik durmalı, milli bir duruş sergilemeli ve "re'sen emekli" edilmiş bile olsa Rauf Bey'in dediklerine kulak kabartmalıdır.

Hem AB'den, hem Akepe'den kurtuluşun yolu Kıbrıs'tan geçmektedir.

Mehmetçik Ârif - Kayseri, 9 Temmuz 2005

Evet, Türk Milletinin tarih ve kaderi çok karmaşık. Büyük olasılıkla bu, coğrafi özelliklere bağlı. Zira bizde sonsuz bozkırlar, yarı çöller ve çöller var. Su kaynakları az. Ve işte, benim atalarım bozkırın içinde göç edip durmuşlar. Fethedilecek hiçbir şey yokmuş. Fiilen şehirler yokmuş. Sadece Büyük İpek Yolunda birkaç kale varmış. Buna karşılık, Kazakistan'ın kuzey, doğu ve güneyinde tabiat çeşitliliği mevcuttur: Ormanlar, dağlar, göller, ırmaklar. Doğal olarak sebze-meyve de bulunur. İşte orada tarih de daha zengindir. Orada da savaşlar ve saldırgan komşuların akınları meydana gelmiş, çok kan dökülmüş, büyük acılar yaşanmıştır. Şimdi ise, bizler aynı kaygısız yaşamımızı sürdürüyoruz. Topraklarımızda bulunan avcılarının çokluğuna rağmen. Kuzeyde: Rusya, güneyde: Çin. Üstüne üstlük bir de Amerikalılar yerleşmeye başladılar. Hatta benim aileme bile bir tanesi yerleşti!

Türkiye topraklarına ise bunca saldırının düzenlemesinin nedeni, kendiliğinden anlaşılan bir olgu. Ne güzel bir memleket! Ben sadece Antalya'da bulundum, ama bu dahi bana, Türkiye doğasının ne denli zengin olduğunu anlamama yetti.

Hava ne denli harikulâde, ılık, yumuşak! Bizdeki gibi keskin farklılıklar yok. Her taraf ılık denizlerce yıkanmakta. Muhteşem! Bu yüzdendir ki, böyle topraklarda onurlu, güzel, cömert insanlar doğup yetişir. Bunu bütün içtenliğimle söylüyorum. Her zaman ilgili ve iyi niyetli yerli insanlarla iletişim kurmaktan çok haz aldım. Sana seyahatimi anlatacağıma dair söz vermiştim, işte başlıyorum.

Türkiye, Akdeniz, Türk mutfağı ve salt insanlar bile - her şey betimlenemez bir duygu ve izlenim yumağı oluşturdular.

Tur tek kişilik idi: Tek başıma gittim. Ve düşünebiliyor musun, beni bir onur konuğu gibi karşıladılar, ağırladılar ve uğurladılar!

Kazakistan'dan yalnızca ben vardım. "...” otelindeki diğer tatilciler, genellikle Rusya'dan idiler ve aralarında birkaç yabancı da vardı... Ama sıra ile anlatayım...

... Deniz de tabii ki, muhteşem! Günün her saatinde sıcak, sakın, dehşet acı-tuzlu. Ve her ne kadar tuhaf olsa da, müthiş derecede Kırgızistan'daki Isık Gölü'nü anımsatıyordu. Aynı berrak su; iri çakıllarla, daha doğrusu, Arnavut kaldırımını anımsatan yuvarlak taşlarla kaplı dip görünüyor. Dibe bakarak derinliği tespit etmek mümkün olmuyor. Bunu birkaç kez fark ettim. Yüzüyor ve ayağa kalkıp dinlenebileceğim sığ bir yer arıyorum. Oysa oranın daha da derin olduğu anlaşılıyor: Suya baş aşağı batıyorum, burnum ve kulaklarım su ile doluyor, kızıp esef duyuyor ve yüzmeye devam ediyorum.

... Çok değişik meyveler yedim. Çünkü bunlar bizde hem az bulunur, hem de pazarlarda yalnızca yazın satılır.

...

Ben ise, sessiz sedasız dolaştım, gözlemledim, anılar sakladım, doğa ve insanlara sevgiyle bakmaktan haz aldım. Genel olarak, gezim başarılıydı ve çok hoş izlenimler edindim..."

Ve aynı soydaşımızın 5 Ekim 2005 tarihli mektubundan:

“Sevgili Semra! Merhaba!

...

Bende fazla yenilik yok. Bu hafta iki meslektaşımın doğum günlerini kutluyoruz.

Dün meslektaşımın birinde misafirlikte idim, Gülnara; 40. yaşını kutluyor... Yetişmekte olan oğlu artık birinci sınıfa gidiyor. Gülnara onu kentimizdeki Kazak-Türk Okuluna göndermek istiyor. Oğlunun seçkin bir eğitim alıp, ileride tahsilini Türkiye’de sürdürme imkânına kavuşmasını istiyor.

Ben tabii ki, onu destekledim; Türkiye’ye yaptığım yolculuğu, halk, doğa ve ekin (kültür) hakkındaki izlenimlerimi renkli, canlı bir şekilde anlattım. Seninle uzun yıllar süren dostluğumuzdan da söz ettim. Tüm toplananlar, nefeslerini tutmuş, ağızları açık şekilde dinlediler. Sonra da hep bir ağızdan, bizzat ikna olmak için Türkiye’ye gitmek istediklerini haykırdılar!..."

Asil Türk Gençliği

“Gençler, cesaretimizi takviye ve idame eden sizlersiniz. Siz, almakta olduğunuz terbiye ve irfan ile insanlık ve medeniyetin, vatan sevgisinin, fikir hürriyetinin en kıymetli timsali olacaksınız. Yükselen yeni nesil, istikbal sizsiniz. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak sizsiniz.” **M. K. Atatürk**

Siz, sevgili gençlerin, ileride Büyük Türk Devletini yöneteceğiniz günlerde, atalarımızın emaneti olan kutsal Vatanımızın bölünmezliği, al Bayrağımızın tekliği, yüce Devletimizin bekâsı ve asil Türkün sonsuza dek egemenliği uğruna, buraya okumak için binlerce kilometre uzaklardan gelen can kardeşlerimize sahip çıkması gerekir!

En büyük Türk Atatürk’ün, 29 Ekim 1933’te buyurduğu üzere:

“... Bizim ... dili bir, inancı bir, özü bir kardeşlerimiz vardır. Onlara sahip çıkmaya hazır

olmalıyız. Hazır olmak, yalnız o günü susup beklemek değildir. Hazırlanmak lâzımdır. Milletler buna nasıl hazırlanırlar? Manevî köprülerini sağlam tutarak. Dil bir köprüdür... İnanç bir köprüdür... Tarih bir köprüdür... Köklerimize inmeli ve olayların böldüğü tarihimizin içinde bütünleşmeliyiz. Onların (dış Türklerin) bize yaklaşmasını bekleyemeyiz. Bizim onlara yaklaşmamız gerekir.”

Bunu gerçekleştiremediğiniz takdirde, ne acıdır ki, okyanus ötesinden birileri gelip kardeşlerimizin

içlerine yerleşecek ve Türk istikbalinin evlâdının ezeli ülküsüne çomak sokmaya çalışacaktır!

Bu doğrultuda, sevgili gençlerimizin 29 Ekim Cumhuriyet Bayramını yürekten kutluyor, sözlerimi yine Ata'mızın işaret ettiği şu gerçeğe noktalıyorum:

“Asya'nın göbeğinden tamamen kaynayan Türkler soyundan ırkdaşlar buraya gelerek, memleketi, hayatı sabıka ve asliyesine iade ettiler. Memleket en nihayet yine sahibi asillerinin elinde tekerrür etti.”

ÖMER SEYFETTİN

■ NEJDET SANÇAR

Türk hikayeciliğinin en kudretli simalarından biri olan Ömer Seyfettin, kırk yılı bile bulmayan kısa hayat devresinin mahsulü olan eserlerinde sadece edebiyatımızın bu alandaki en güzel örneklerini vermekle kalmış değildir. Bir Türk milliyetçisi olan ve sanatı cemiyet yolunda bir vasıta sayan merhum, hikayelerinde umumiyetle telkinî bir gaye gütmüş, bu arada meydana getirdiği tezli hikayelerinde bir takım mühim meseleleri ele almıştır. Bu itibarla Ömer Seyfettin'i yalnız hikayeci olarak değil, aynı zamanda milliyetçi bir fikir adamı olarak da incelemek lazımdır.

Kim Türk'tür? Başka bir deyişle Türk kime denir? Türkiyeli aydınların bugün bile birbirinden farklı olarak vermeye devam ettikleri bu sorunun cevabını, Ömer Seyfettin, en yenisi otuz yıldan daha öncelere ait eserlerinde açık şekilde tespit etmiştir.

Ömer Seyfettin'e göre milliyeti meydana getiren unsurlar dil, din, tarih, hars, mefahir, mefkure, anane ve kan gibi şeylerdir. Buna göre bir millet aynı dili konuşan, dinleri bir olan, aynı soydan gelen, mefahirde, harsta, tarihte, mefkurede ve ananede birleşen insanların topluluğudur. Milliyeti böyle anlattığı içindir ki, Türk deyince – dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın- bu vasıflara malik insanları düşünmüş, yine bu inançla devrinin sakat ve gülünç düşüncesi “Osmanlılık” fikrine şiddetle hücum etmiştir.

Tanzimat'ın eseri olan “Osmanlılık” fikri, imparatorluğumuzun sınırları içinde yaşayan soyları, dinleri, dilleri, harsları başka başka insanlardan bir millet meydana getirme hayali idi. Bu fikrin Osmanlı camiasında resmi(!) milliyet düşüncesi olarak hakim bulunduğu devirlerde, Türk aydınları da umumiyetle bu fikre inanmış idiler. Bu suretle bir yandan Türk adeta inkar edilmiş olurken, bir taraftan da uydurma bir millet yaratılmak isteniyordu. Ömer Seyfettin bir Türk milliyetçisi olarak bu gülünç fikrin karşısına dikilmiş, iki hikayesiyle “Osmanlılık” fikrinin sakatlığını ortaya koyduğu gibi, kime Türk denmesi gerekeceğini de göstermiştir.

Bu hikayelerinden birisi Ashabı Kehfimiz adlı büyük hikayesidir. Bir Ermeni gencinin hatıraları şeklinde kaleme alınmış olan ve Osmanlılık fikriyle kurulmuş bir derneğe giren muhtelif ırklardan Osmanlı tebaası vatandaşların, milli şuurun tesiriyle çok geçmeden dernekle ilgilerini kestikleri, sonunda bu gülünç fikri yaymaya çalışan dernekte sadece Türklerin kaldığı şeklinde hulasa edilebilecek hikaye, Osmanlılık fikrinin tam bir hicvidir. Esasen Ömer Seyfettin, 1918'de kitap halinde basılan hikayenin baş tarafına yazdığı önünçte, eseri bu maksatla kaleme aldığını kendisi de kaydetmiştir.

Aynı gayenin mahsulü “Hürriyet Bayrakları” hikayesinde ise bu fikir daha güzel hicvedilmiştir.

Hikayedeki vaka kahramanının Osmanlı kardeşliği(!) fikrinin parlak örneği diye gösterdiği hadise, bir Bulgar köyünün 10 Temmuz Hürriyet Bayramının yıldönümünde astığı hürriyet bayraklarıdır. Fakat uzaktan kırmızı hürriyet bayrakları gibi gözüken bu şeyler, hakikatte köy evlerinin pencerelerine asılmış kırmızı biberlerdir! Vaka kahramanları, bunu, sözlerine cevap vermek şöyle dursun suratlarına bile bakmayan Bulgarların köyüne gelince fark etmektedirler!

“Osmanlı kardeşliği!” hülyasını bu suretle gülünçleştiren Ömer Seyfettin’in hikayede netice hükmü şudur:

“Bir cinsten olamayan şeyler cem edilemez. Mesela on kestane, sekiz armut, dokuz elma... Nasıl cem edersiniz? Bu mümkün değildir. Bu imkansızlık nasıl riyazi bozulmaz bir kaide ise, birbirinden tarihleri, ananeleri, meyilleri, müesseseleri, lisanları, mefkureleri ayrı milletleri cem edip hepsinden bir millet yapmak da o kadar imkansızdır. Bu milletleri cem edip “Osmanlı” dersiniz yanılmış olursunuz.”

Birbirlerinden soy, dil, din, mefkure, tarih gibi milliyeti meydana getiren belli başlı unsurlarla ayrılan insanları bir araya getirerek bir millet yapmak gülünç fikrini bu iki hikayesinde bu suretle hicveden Ömer Seyfettin, uydurma “Osmanlı”ya karşı hakiki “Türk”ü de ortaya koymuştur. Mademki millet; tarihi, dili, soyu, mefkuresi, ananesi, ırkı bir olan insanların meydana getirdiği bir topluluktur. O halde Türk, sadece Osmanlı imparatorluğu içindeki Türkler değil, dünyanın her yerindeki Türklerdir. Ashabı Kehfimizin önücü, bunu şu satırlarla belirtiyor:

“Osmanlılık hakikatte devletimizin namından başka bir şey mi idi? Avusturya’da yaşayan Almanlara Habsburg milleti, Avusturya milleti denemezdi. Alman nereli olursa olsun her yerde Almandı. Türkçe konuşan bizler de beş bin senelik bir tarihin, hatta pek daha eski bir esatirin sahibi olan bir millettik. Osmanlı devletinin memleketinde, Kafkasya’da, Azerbaycan’da, Türkistan’da, Buhara’da hasılı nerede yaşarsak yaşayalım yine halis muhlis Türk’tür...”

Hikaye şahsiyetlerinden Hoca Bali Efendinin Türkiye’de yaşayan İranlı Türklere Acem demesine karşı, hikaye kahramanına söylediği şu sözler de Ömer Seyfettin’in Türk’ü anlayışının örneklerinden birisidir:

“Zavallı Bâli Efendi! İstanbul’da vilayet merkezlerini dolduran, tömbeki, çay, kağıt, kalem ticaretini, ameleliğini ele geçirmiş olan Azerbaycanlı Türk oğlu Türklere esvaplarına bakarak acem diyordu.”

Bir makalesindeki “Arapça, Osmanlı devletinin haricindeki esir ve perişan Arapların da lisanı olduğu gibi, Türkçe de Osmanlı devletinin haricindeki Türklerin, bütün Türk milletinin lisanıdır” sözleriyle milliyet anlayışını bir kere daha belirten Ömer Seyfettin, bir millettten olmak için muhakkak aynı topraklar üzerinde yaşamış olmaya lüzum olmadığını, bir hikayesinde bir Rum patrikhanesine ilan ettirdiği beyannamedeki şu satırlarla da ifade etmiştir:

“Türkiye’deki bir Rum ile Atina’daki, Girit’teki, Mora’daki bir Rum’un arasında ne lisanca, ne ananatça, ne maarifçe, ne dince, ne mefkurece hiçbir fark yoktur. Rum milli harsı bütün dünyada birdir. Kendi milliyetlerini mahva kalkan bir takım dehrîler büyük Rumluğu asla ifsad edemezler....”

Muhtelif yazılarından alınmış şu parçalardan anlaşılacağı üzere, Ömer Seyfettin’e göre milliyeti meydana getiren dil, tarih, mefahir, mefkure, din, hars, ırk, anane gibi unsurlardır. Buna göre Türk; Türk soyundan olan, Türkçe konuşan, mefkureleri, tarihleri, ananeleri, dinleri, harsları bir insanların topluluğudur. Yani milliyette üzerinde yaşayan toprağın veya devlet tabiiyetinin bir rolü yoktur!

ORKUN SAYI:38
22 HAZİRAN 1951

KIBRIS TÜRKÜNDÜR

www.KibrisTurkundur.Com

ÖZELLEŞTİRME KAPSAMINDA ÖZELEŞTİRİ

■ BOZDOĞAN

Yıl 2005; Galataport ihalesi ile Galata rıhtımı İsraili işadamı Sami OFER' e peşkeş çekiliyor. Haydarpaşa limanını da içine alan İstanbul'un en değerli arazileri beş milyar dolar gibi komik meblalar karşılığında ihalesiz ve önkoşulsuz Arap şeyhine veriliyor.

Vatanseverlerin kayıtsız şartsız iç ve dış sermayeye satılmasına karşı çıktıkları madenler ve stratejik kuruluşlar; Tüpraş Koç-Shell ortak girişimine, Erdemir Ereğli Oyak 'a satılıyor.

Peki Türk milliyetçileri ne yapıyor? Hiçbir zaman yanından ayırmadığı, nereye giderse beraberinde götürdüğü o engin korku ve komplo denizine dalıyor.

Hafif bir alayla Tanrı'nın bol para lütfettiği fakat bir gram akıl nasip etmediği şeyhin mal varlığını, beraberinde getirdiği bir ton hurmayı ve sakalı şerif olayını diline doluyor. Koç-Shell ortaklığından sonra Tüpraş hisselerinde nasıl dolaplar döndürüldüğünü düşünerek tam karamsarlığa kapılırken Erdemir Ereğli'nin bir Türk girişimi Oyak tarafından alınmasıyla teselli buluyor.

Nihayetinde Sami OFER' in ismindeki harflerle başlayıp son olarak kafasında kurduğu yıkıcı-

bölücü Yahudi imajına uygun ilginç gözlüklerine sözü getirerek fikri orgazma ulaşıyor.

Türk milliyetçisi için taşlar yerine oturmuştur.

Ülkeyi bölmek isteyenlerin oyunlarını bir-bir ortaya koyarken yediği “komplo teorisi üretiyorsun” hakaretlerine ve alaylarına artık sağlam bir delil bulmanın mutluluğu içerisinde.

“Bakın adamın soyadında –er var hem gözlüklerine baksanıza” diyerek bilinçaltında doyumuna ulaşmıştır.

Artık Türk milliyetçisinin konuşabileceği yeni mevzu bulunmuş tabiri caizse üç aylık ekmeği çıkmıştır.

Şimdi olayı tersten okuyalım. Yıl 2005 İngiltere'deki petrol rafinerisinin işletme hakkını 49 yıllığına Koç-BP ortaklığı aldı. Eyfel kulesinin ve Şanzelize' deki birçok değerli gayrimenkulun işletme hakkını Türk işadamı aldı. İtalya'nın liman işletmelerini 49 yıllığına siyah takım elbiseli akıtma bıyıklı (biz ona ülkücü bıyığı diyoruz) bir Türk işadamı kiraladı. Bu olay İtalyan faşistleri arasında derin infiale yol açtı!

Ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasi darboğazda Türk milliyetçilerinin rolü nedir?

Bugüne kadar hep karşı tarafı suçladık, haksız da değildik. Peki değişen dünya şartlarına ayak uydurup, uygun pozisyonu alıp mevcut konjonktürde yer edinebildik mi? Kocaman bir hayır. Ne yaptık öyleyse. Kendi iç çekişmelerimizle durduk. Bir tane bile strateji, uluslararası ilişkiler, kamu yönetimi, kamu hukuku, uluslar arası hukuk, anayasa hukuku kitabı okumadan, biraz önce saydığım kitaplardan sadece bir dalında onlarca kitap hatmetmiş artık fenomen olmuş liderleri ve partileri eleştirdik durduk. Fikir hayatının atomu olarak niteleyebileceğimiz Türk milliyetçiliğini üzerimize afiyet kırk parçaya bölüp parçaladık.

Türk milliyetçiliği dışındaki bütün siyasi ve fikri görüşleri komplo ve güvenlik süzgecinde erittik. Enerjimizi ve gücümüzü hep karşı taraf üzerine sarf edip boş yere tükettik. Böylece davanın seyrini değiştirip, ülkücülüğü aksiyon olmaktan çıkarıp reaksiyon durumuna getirdik.

Değerli ülküdaşlar yapılması gerekenler bellidir. Türkiye kabul etsek de etmesek de küreselleşiyor. Küreselleşen Türkiye’de biz de yerimizi almalıyız. Bunun yolu öncelikle üzerimizdeki ölü toprağını atıp yüksek Türk ahlakıyla donanıp enerjimizi bilgi transferine, kişisel gelişime, kültürel gelişime ve her şeyden önemlisi liberal düzenin vazgeçilmez unsuru olan sermaye birikimine sarf etmektir. Akıllı selim her ülkücüde bu istidat mahfuzdur. Liberal ihanet düzenini ancak kendi silahlarıyla yıkabiliriz. TTK

KARAR VAKTİDİR: BOZKURT MUSUN, MANKURT MU?

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Ergenekon Destanı'na göre; Çin imparatoru Toyuy, atalarımız olan Kök Türekler'i katliama tabi tutmuştur. Bu katliamdan kurtulan 500 Türk ailesi, Ergenekon Vadisi'ne sığınıp 96 yıl orada yaşamışlar ve çoğalmışlar. Hakanları olan Mete soyundan gelen Bumin Kağan'a, Ergenekon'dan çıkışında dağ geçitleri yolunu gösteren, bir bozkurtur... İşte bu yüzden bozkurt, tarih boyu Türk'e bağımsızlığının yolunu gösteren bir simge olmuştur.

Yukarıda, Bozkurt'un Türk tarihindeki simgesel anlamı kısaca anlatılmıştır. Bozkurtun günümüzdeki anlamı ise; Türklük bilinci taşıyan kişi demektir. Türk kimliğini, vücudunun ve ruhunun her zerresinde, her an ve her olay karşısında hisseden insandır, bozkurt. Türklük bilincinin ne anlama geldiğini en iyi bilendir. Bu bilinçle gerekeni gerektiği yerde, gerektiği şekilde en iyi yapan Türk milliyetçisidir. Ruhundaki Türklük bilincini aklıyla birleştiren gerçek dava adamıdır. Gerçek Türk'tür.[1]

Mankurtlaştırma ise, en eski köleleştirme yöntemlerinden biridir. Avarlar, esir aldıkları düşmanlarının önce saçını kazır, ardından deve boynu derisini kafasına geçirirlermiş. Boyunduruğa vurduktan sonra da çölün ortasına götürüp zincire vururlarmış. Çöl sıcağı, kalın deve derisi kuruyunca kafayı sıkarmış ve birkaç

gün sonra da dayanılmaz acılar başlarmış. Çünkü esirin yeniden çıkmaya başlayan saçları, kalın deve derisini delemeyince adamın kafatasını delip içeride ilerlemeye başlarmış. Acı, öyle dayanılmaz olurmuş ki, insan beyni bir süre sonra fişi çekermiş ve kişi, geçmişini tamamen unutmmuş... Haftalar sonra elleri çözülen esirler, artık tamamen kimliklerini ve geçmişlerini unutmışlar, hafızalarını yitirmişler ve tüm insani özelliklerini kaybetmiş olurlarmış. Düşünemezlermiş, yorum yapamazlarmış, öğrenemezlermiş, algılayamazlarmış... Sadece efendileri tarafından kendilerine söylenenlere inanırlar ve verilen emirlere itaat ederlermiş. Öyle ki, verilen emirle kendi ana-babasını bile öldürürmüş... Yani ruhsuz bir vücut haline gelir, mankurtlaşmış... (Kırgız Türklerinin övünç kaynağı yazar Cengiz Aytmatov'un *“Gün Uzar Yüzyıl Olur”* adlı kitabından)

Günümüzdeki mankurtlar ise; Türk milli kimliği yerine başka bir kimliğin gururunu gönlünde taşıyanlardır. Bugün kimi mankurtlar vardır ki bunlar, “Avrupalı” kimliğini kendi milli kimliğinden üstün gören sömürge aydınlarıdır. Kimi mankurtlar ise, Amerikalı kimliğini öyle benimsemiştir ki, gün gelir Türk devlet adamı olur ama yine de ABD bayraklı gömlek, ceket veya şapka giyebilirler, hatta kendini bir

Amerikalı'dan daha çok Amerikalı sanır, Türk haricinde başka bir kimlik uğruna her kılığa girebilirler.[2]

Şimdi şöyle bir bakın etrafımıza. Basına, medyaya, politikacılara, bürokratlara, üniversitelere, sözde aydınlarımıza bir bakın... Ne kadar çok mankurt görüyorsunuz, değil mi?.. Hatta mankurttan bol bir şey yok! Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne sokarak Avrupa'ya tek taraflı bağımlı hale getirenler, AB'ye girmek uğruna vatan toprağını satışa çıkararak, Kıbrıs'ı Rum'a, Ege'yi Yunan'a, Güneydoğuyu kürtlere teslim etmenin planlarını yapanlar, Barzani-Talabani eşkiyasıyla el ele Telafer'deki Türkmenler'i katleden ABD'nin "Büyük İsrail'i kurma ve enerji kaynaklarını ele geçirme projesi" olan BOP'u sevinç çılgınlıklarıyla karşılayanlar, mankurt değil de nedir?..

Peki bu insanlar nasıl mankurtlaştırıldılar?.. Kafa derileri yüzölüp, yerine deve derisi geçirilmedi tabi. Artık mankurtlaştırma öyle yapılmıyor. O eskidenmiş. Artık insanlar, misyoner okullarında, özel kolejlerde, yabancı dille eğitim verilen okullarda, "sivil" toplum kuruluşlarında mankurtlaştırılıyorlar. Çeşit çeşit burslarla yurtdışındaki üniversitelerde, akademilerde okutulularak mankurtlaştırılıyorlar. Ondan sonra da bu mankurlara "aydın" deyip, ülkelerine geri gönderiyorlar. Ülkesine dönen bu mankurt aydınlar da, "demokrasi", "insan hakları", "özgürlükler", "azınlık hakları", "serbest piyasa" gibi, efendileri tarafından öğretilen söylemleri papağan gibi tekrar edip dururlar. Çünkü onların beyinleri işlevsizleştirilmiş, düşünme, ayırt etme ve yorumlama kabiliyetleri köreltilmiş, milli şuurları sıfırlanmış, vatanseverlik, milliyetçilik, Türklük gururu gibi duygular kalplerinden ve beyinlerinden sökülüp alınmış; yerine

"küreselleşme", dünya vatandaşlığı, "batılılaşma" gibi kavramlar yerleştirilmiştir. İşin daha da kötüsü; bu mankurtlar, toplumu da hızla mankurtlaştırmaktadırlar. Bu mankurtları, "aydın" bilen kitleler, bunların papağan gibi tekrarlayıp durdukları saçma sapan söylemlerin peşine takılarak, kendi elleriyle kendilerini mankurtlaştırmaktadırlar. Hem de mankurtlaştıklarının farkında olmadan... En vahim olan da; bu mankurtların bir şekilde yönetime getirilmeleridir. İşte bugün, "Tek Dünya Devleti" hayaliyle yanıp tutuşan "Küresel Kraliyetçiler"in, yani dünyanın "efendi"lerinin izledikleri yöntem de budur. Onlar, amaçlarına hizmet edecek "mankurt kadroları"nı önce kendi elleriyle yetiştirip devletlerin, iş dünyasının, basın-medyanın ve akademik kadroların üst düzey mevkilerinde iş başına getirirler ve bunun ardından toplumların da mankurtlaştırılması gelir...

Ve sonuçta tüm dünyadaki tablo şudur: Sayıları birkaç bin kişiyi geçmeyen ve tüm dünyayı yöneten bir grup ve onların her dediğine inanan, onların her dediğine itaat eden milyarlarca zavallı köle!.. Peki mankurtun sonu ne olur?.. Mankurt, hizmet ettiği dış güçlere, yalnızca onların istediği zaman diliminde lazımdır. İş bitince, işbirlikçinin de işi biter. Mankurta güvenilmez. Çünkü kendi milletine, vatanına ihanet edene, hiç kimse güvenmez.[3] Evet, işte şimdi karar anıdır: "Bağımsızlık benim karakterimdir" diyen, "Ya istiklal, ya ölüm!" diyen, "Bu millet esir olmaksızın yok olsun daha iyidir" diyen başbuğ Atatürk gibi bozkurt mu olacaksınız; yoksa "Biz kendi başımıza adam olmayız, bizi ancak AB adam eder" diyenler gibi, "Diyarbakır, BOP'un yıldızı olacak" diyenler gibi zavallı bir mankurt mu olacaksınız?.

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN!

KAHRAMANLAR CAN VERİR... YURDU YAŞATMAK İÇİN... TÜRKLÜĞE ARASÇA SEVDALANMAK

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

Bu yazımda biraz okuyucularla konuşmak istiyorum. Böyle bir yazı olsun istiyorum bu ay.

Yüreğimden kopan sevdalar var. Yüreğimden kopan, ruhuma yerleşen sevdalar var. Başında sen varsın Türklüğüm, vatanım. Bugün biraz senden söz etmek istiyorum. İzin verir misin bana?

Binlerce yıldızın altında, bir deli ırmak olan Aras'ın kıyısında, bir Erzurum köyünde günlerce, haftalarca, aylarca seni düşünüyorum. Düşündüğüm her şeyde sen varsın. Hatta öyle ki, geçen gün "Deli Aras"la seni konuştuk. Senden söz ettik uzun uzun. Sonra ben ona baktım, o bana baktı. Dertleştik uzun uzun.

Çok dertli Aras. Öylesine dertli ki, derdinden coşup taşmak istiyor, kimi zaman coşuyor, kimi zaman ise durgun durgun akıp gidiyor. Neyleyelim Türklüğüm, aşkımız sana. Özlemimiz sana. Seni görmek istiyor gözlerimiz buralarda. Göremeyince hüzünleniyor, buğulanıyor gözlerimiz.

Aras'la olan konuşmalarımız hep böyle. Hep dertli... Kimi zaman deli, coşkun; kimi zaman ise durgun, hüzünlü. Her şehit haberinde yüreği kanıyor. Sanki suları kırmızı akmaya başlıyor. Besbelli yüreği yanıyor. Yüreklarimize giriyor Aras. Şehit ailelerinin yüreğine giriyor. Onların

feryadını duyuyor. Onların acısını çekiyor. Ağlıyor Aras.

Aras, binlerce yıldan beri burada akıyor. Ölümle, sevinçleri, hüznüleri, kavgaları gördü. Ama sevmeyi kimseyi Türk'ü sevdiği kadar. Kimi deli dedi ona, kimi denizler kadar engin. İnsanlar ona, o Türklüğe tutkun.

Geçenlerde yine konuşurken, bana bizlerden söz etti. Bizlere bakıp, duyduğu üzüntüyü dile getirdi. Çoğu anlamaz Aras'ın dilinden. Aras'ın dilini, Arasça sevmeyi bilenler bilebilir. Türklüğü Arasça sevmişiz biz. Biz biliriz bu yüzden onun dilini ancak.

Kızgındı bize. Nasıl kızgın olmasın ki? Türklüğe sevdalandığını söyleyenler, Türklüğe ihanet ediyordu. Türklük yoluna baş koymuş, arkadaşlarını şehit vermiş ve hayatının en güzel yıllarından vazgeçmiş insanlara hakaretler ediyor, iftiralar atıyordu ve Aras çıldırıyordu.

* * *

Bu ay farklı bir yazı yazmak istedim. Belki de Aras'ın isteğini yerine getirmek istedim. Belki de Aras istemedi de, ben öyle yazmak istedim. Her neyse şimdiye kadar yazdıklarımızdan farklı bir yazı okumasını istedik, okurların.

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize. Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönümde acısı yanıkların... Ordularla yenilmez bir gayız var kanımda. Dün benimle birlikte gelen tanıdıkların Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

Yufka yürekliyle çetin yollar aşılmaz; Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağı'na. Halbuki yoldaşını bırakıp dönenlerin Değişilir topu da bir sokak kaltağına.

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır... Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların. Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgarı! Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay! Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları, Düştüğü yer uzakta dilek adlı bir saray.

O sarayda bulunca Tanrılaşan erleri Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek. Hepsini sussa da "Kür Şad" uzatarak elini: "Hoş geldin oğlum ATSIŞ, kutlu olsun" diyecek.

YOLLARIN SONU

AB ÇADIR TİYATROSU

■ GÖKTÜRK PUSAT

3 ekim gecesi, Lüksemburg'ta AB üyesi ülkelerin dışişleri bakanlarının toplantısında 40 yıllık süreç sonunda Türkiye'nin geleceği nokta tartışılmaktaydı. Çıkan sonuçta çok büyük bir başarıyla (!) Türkiye aday ülke statüsünden müzakere eden ülke statüsüne terfi etti.

1963 yılında Türkiye'nin o zamanki adıyla Avrupa ekonomik topluluğu (AET) ile ortaklık anlaşması imzalaması ile başlayan macerası tam 42 yıl sonra sonu belli olmayan ucu açık müzakere başlangıcı ile tamamen çıkmaz bir sokağa girmiş bulunmaktadır.

3 ekim gecesi oynanan çadır tiyatrosunda Avusturya ve bu ülkenin dışişleri bakanına kötü polis İngiltere ve dışişleri bakanına ise iyi polis rolü verilmiştir.

Her iki ülkede kendilerine verilen rolleri gayet iyi bir biçimde oynayarak Türkiye'yi karanlık bir çıkmaza sokmayı başardı.

Bu işi o kadar iyi yaptılar ki bilinmeyene çekilen Türkiye'nin yönetici kadrosu zafer kazanmış bir ordunun generalleri edasıyla gayet mutlu bir şekilde sevinç çılgınlıkları attı.

Dışışleri bakanı Abdullah Gül, İngiltere dışışleri bakanı Jack Straw ile yaptığı basın toplantısında söz alırken “ Jack kulaklığa ihtiyacın olacak, artık Türkçe de AB dillerinden birisi ” diye şakalar yapıyordu.

Kendisine verilen rolü gayet iyi oynayan bunu yaparken de Türkiye de gönülleri fetheden Jack Straw ise Türk meslektaşından aşağı kalmıyor.

4 ekim 00:56 da imzalanan anlaşma için “ İngiltere de henüz 24:00 olmadı, yani 3 ekim sözümüzü tuttuk.” Diye espriler yaparak ortamın neşe kaynağı oluyordu .

Türkiye’nin geleceğinin ipotek edildiği böyle bir toplantıyı ise başbakan nedense başbakanlıktan değil de akp genel merkezinden takip etmiştir. Bu da başbakanın devlet yönetmeyi hala belediye yönetmek zannetmesinin bir detayı olarak karşımıza çıkmıştır.

Ortada akp nin myk toplantısı yapılmıyor. Türkiye ile ilgili hayati kararlar alınmıyor. Bunun takip ve idare yeri de akp genel merkezi değil Türkiye cumhuriyeti başbakanlık binasıdır.

3 Ekimden sonra Türkiye de seilmeyen kadın ilan edilen Avusturya dışışleri bakanı Ursula Plassnik için ise işbirlikçi basın ve medya yükseklerden aldığı emirlerle cilalama yapmakta, onun aslında Türk motiflerine hayran, İstanbul aşığı birisi olduğunu anlatmaktadır.

Oynanan bu çadır tiyatrosu içerisinde yaşanan bunca komedi arasında basınımızın ve ciddi devlet yöneticilerimizin gözlerinden kaçan, pekiyi Türk milletinin dikkatinden kaçırılan gerçekler nelerdir?

Türkiye 42 yıl sonra, sonu belirsiz ucu açık müzakereler için sevinmektedir.

AB üyesi ülkelerin bazılarının üyelik süreleri şöyledir.

İngiltere: 12 yıl,
İspanya 7 yıl,
Yunanistan, Danimarka 6 yıl,
Portekiz, Romanya, Bulgaristan 5 yıl,
Macaristan , Letonya, Polonya 4 yıl,

Avusturya, İsveç, Finlandiya ise 1 yıl sonra tam üye olmuşlardır.

Yani daha önce hiçbir ülkeye yapılmayan özel muamele Türkiye ye yapılmaktadır.

Hükümet müzakerelerin başlaması için imzaladığı ve yine devlet adamlığı ciddiyetinden uzaklığı ile ana muhalefet partisinin muhaberatına bırakılan çerçeve belgesinde Türk milletinden gizlenen gerçekler ve ana başlıklar şunlardır:

1. Türkiye’nin üyeliği şartların yerine getirilmesine ve kendi ilerlemesine bağlıdır.
2. Hedef tam üyeliktir. Üyelik Kopenhag kriterlerinin yerine getirilmesine ve AB nin hazmetme kapasitesine bağlıdır.
3. AB nin Türkiye yi hazmetme kapasitesi AB için önemli unsurlardan birisidir.
4. Müzakerelerin ilerlemesi için reform sürecinin de paralel olarak ilerlemesi büyük önem taşır.
5. Demokrasi ve insan haklarında bir sapma olursa Türkiye ile müzakereler askıya alınabilir.
6. Müzakerelerin ilerlemesi Türkiye’nin yükümlülüklerini yerine getirmesine bağlıdır. Yükümlülükler Kopenhag kriterleri, Kıbrıs sorunu, komşuluk ilişkileri, gümrük birliğinin eksiksiz uygulanması

7. AB Türkiye ile sivil ve siyasi toplum diyaloguna girecektir.
8. Üyeliğe kadar geçecek süre zarfında, Türkiye AB ülkelerinin uluslararası örgütlere katılımını engellememelidir.

Evet imzalanan çerçeve belgesinin içeriği böyle... Bunu imzalayıp, geleceğimizi, kırmızı çizgilerimizi tehlikeye atıyoruz ve daha sonra bayram yaşıyormuşuz gibi seviniyoruz.

Türkiye'nin ilerlemesiyle paralel seyredecek olan müzakereler duraklayabilecek, insan hakları

ve demokrasi konularında (kıstası, kime neye göre belirli) bir sapma olursa askıya alınabilecek.

Tabi tüm bunların yanında hayatımıza yansıyacak başka gelişmeler de olacak ki bunlar da devletimizin bekası ve milli değerleri ve güvenliği ile ilgili çok önemli değerler(!).

Örneğin, haftada en fazla 48 saat çalışılacak . minibüsçü, taksici bile kursa gidip görevini öyle ifa edecek. eşcinseller ve ateist gruplar azınlık olarak talepte bulunabilecek. Köylü inek sağarken eldiven takıp hijyene dikkat edecek..

Ülkenin geleceğini ipotekleyen AB görüşmelerini protesto eden vatanseverleri, ayak bağı, gerici, çağdışı ve matbaayı geciktiren zihniyet olarak yorumlayan, Türküm demeyi kendine yediremeyen ve bir türlü türküm kelimesi ağzından çıkmayan ama AB için Avrupa birliğimiz diye söz eden bir başbakanın olduğu bir hükümette daha neler yaşayacağız ve nelere boyun eğeceğiz. Bindik bir alamete gidiyoruz kıyamete...

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN!

DERİN DEVLET ...

■ ATTİLA İTİL

Bozkurt Dergisi'nde yazdığımız yazıların bazılarını 2007 senesinde yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçimleri çerçevesinde, bazı çevreler tarafından Cumhurbaşkanı olması yolunda hazırlıklar yapıldığına inandığımız, eski planlamacı, eski Meclis Başkanı, eski Dışişleri Bakanı, eski CHP Genel Başkanı ve Birleşmiş Milletlerin gözbebeği olan Hikmet Çetin'i ayırmıştık.

Buradaki gayemiz, bir kuklanın portresini gözler önüne sermek ve dış güçlerin Türk milletinin

neleriyle uğraştığını kısaca göstermekti. Fakat bazı okurlarımızdan tepkiler de aldık. Bu tepkilerin en önemlisi "Bir garip(!) Kürd, nasıl olur da Türk Devleti'nin başına geçebilir? Buna her şeyden önce Derin Devlet izin vermez!"

Asıl konuya girmeden ve sırası gelmişken, bir konuda da ricamı iletmek isterim. Şöyle ki: Maalesef, Milliyetçi camianın son 15-20 senesi Derin Devlet masalları içinde geçmiştir. Ve yine maalesef ki, bu masalı uyduranlar da 70'li yılların komünistleri ile seksenli yılların Kürdçüleridir.

Onların uydurduğu bu masala, milliyetçi camia balıklama atlamış ve kendi kendimize, en ala uyku ilacından daha iyi bir etki yapan bu masalı dallandırıp budaklandırmıştır. Türk İlinin düştüğü hangi kötü durumda, o adı var kendi yok Derin Devlet bir şey yapmıştır? Aksine, Derin Devletteki derin büyükler bu işi bilir mantığı, vatani bugünkü haline düşüren en önemli amillerden birisi olmuştur. Soruyorum size: Bu zaman kadar Derin Devlet neyi başarmıştır? Yada söylenildiği gibi bir Derin Devlet olsaydı, bu devlet ve millet, bir yandan AB kapısında köle yapılmaya uğraşılırken, öte yandan da Amerikanın uydusu olur muydu? Bu nedenle, benim yanımda bundan böyle Derin Devlet masalları anlatılmaması önemle rica olunur!

Asıl konumuza dönecek olursak, bir garip Kürd dedikleri Hikmet Çetin, bu ülkede meclis başkanlığı gibi son derece önemli bir makamda oturmadı mı? Başka bir acayip Kürd, Özal, bu devlette Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı yapmadı mı? Cumhurbaşkanı olana kadar Kürdlüğünü gizleyip, sonra da kendi ağzıyla açıklamadı mı?

Yine, Hikmet Çetin denen planlamacı Kürdün, bizim bilmediğimiz ne gibi bir özelliği vardır ki, bu üst makamlara gelebilmiş, 1980'den sonra yaptığı Yemen planlaması dışında, ne gibi bir özelliği vardır ki, BM tarafından Afganistan'a sömürge valisi olarak atanabilmiştir?

Bizim bildiğimiz özellikleri şunlardır:

- 1- Hikmet Çetin Kürddür.
- 2- Eski Solcudur.
- 3- 1992 senesinde, Ermeniler Nahcivan'a saldırdığında, apar topar, "Türkiye'nin Nahcivan üzerinde garantörlük hakkı yoktur!" diyen Dışişleri Bakanıdır.
- 4-Aynı dönemde, Irak Türkleri için, Talabani'nin verdiği rakam olan 400 bin'i geçerli sayan Dışişleri Bakanı da Çetin'dir.
- 5-Yine bu dönemde, bir konferansta, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti dememek için inat edip bir kere Kuzey Kıbrıs, fakat onlarca defa Kıbrıs diyebilen Dışişleri Bakanı da Bay Çetin'di.
- 6-KKTC'yi tanıyan, o zamanki Çeçenistan Devlet Başkanı Dudayev'i, tam da Denктаş Beğ'in

davetlisi olarak KKTC'ye giderken yoldan çevirip, Ankara'da gidişini engellemeye çalışan da, yine aynı Bay Çetin'di.

7-Efendilerine yaranabilmek için, Denктаş Beğ'i, Butros Gali'nin raporunu kabul etsin diye zorla Nev York'a gönderen de...

8-Davos'ta, Demirel'le kafa kafaya verip Yunanistan'a taviz üstüne taviz veren de...

9-Ta o zaman, Heybeliada'daki Papaz Okulunun açılması için Yunan Elçisiyle görüşüp Yeşil Işık yakan da, hep bu, başımıza sokulmaya çalışılan çuvalın bir parçası olan Hikmet Çetin'dir.

Böylece Bay Çetin, efendilerine ne kadar sadık olduğunu bir değil birçok kereler kanıtlamış durumdadır.

İmdi... Bütün bu yaptıklarından ve Afganistan'da gördüğü kurstan sonra, bu düşüncedeki birinin Türkiye Cumhuriyeti' nin başına geçirilmek istenmesi, buna teşebbüs edilmesi değil, bunun düşünülmesi bile ne kadar korkutucu!

İnşallah ben yanıliyorumdur! Ve bütün bunlar, benim kendi marjinal hayal dünyamda uydurduğum paranoyalardır!

.....
Gerek yazdığımız yazılarda ve gerekse de yaptığımız çeşitli konuşmalarda, 2002 senesinden beri, 2006 yılında ülkemizde bir erken seçim olacağını sürekli söylüyorduk. Yalnız bugünlerde 2006 yılında erken seçim olamayabileceğini düşünmeye başladım. Ama 2006'da seçim olacağına inancım da katlanarak artmıştır. Nasıl oluyor demeyin? A.K.P.nin meclis gündemine getirmeye hazırlandığı yeni Anayasa değişikliği paketinde, seçimlerin 5 yıldan 4 yıla indirilmesi de tasarlanmaktadır. Bunun kabul edilmesi durumunda da 2006'daki seçim de erken seçim değil normal seçim olur. O yüzden, "hem benim dediğim olur, hem de benim dediğim olmaz" ise, siz okurlarımın ve bizi yakından takip edenlerin kafalarını karıştırmam diyerek, bu yazıyı yazdım.

Tanrı Türk'ü Korusun!

NOT: Merhum Türkçülerden, Oğuz Şaban Duman Hoca'yı, uçağa varışının ikinci yıldönümünde, rahmet ve minnetle bir kere daha anıyoruz. Ruhu şad olsun!

ELBİRLİĞİ DERNEĞİ 29 EKİM BİLDİRİSİ

Tarih, 29 Ekim 1923'tü bir dünya savaşı ve bir kurtuluş savaşı yapmış, Sevr'i yırtıp atmıştık. Ve mavi gözlü bozkurt Türk'e en uygun yönetim şeklini, Türk'ü yeni çağlar açmaya taşıyacak siyaseti belirlemişti. İngiliz destekli kara yobazları istiklal mahkemelerinin dar ağaçlarına , Sovyet destekli ikili oynayan kızıl komünistleri Karadeniz'in derin sularına gömmüştü.

Tek hakim görüş Türk milliyetçiliğiydi, yönetim tek bayrak, tek dil, tek vatan temeline dayanan cumhuru Türk olan Türk Cumhuriyetiydi ve bu 10 Kasım 1938'e kadar böylece devam etti. O kara dönüm noktasından sonra her şey yavaş yavaş ısıtılan kaptaki kurbağa örneğindeki gibi gelişti.

Fen derslerinde okutulan deneyi hepimiz biliriz ,kurbağayı kaynar bir suya atarsanız zıplar ve kendisini su kabının dışına atar.Ama kurbağayı normal ısıdaki bir suya koyup yavaş yavaş ısıtırsanız kurbağa haşlanır ve ölür.

Tarih 29 Ekim 2004 su artık kaynamak üzere Ey Türk ! Kurbağa değil mayası hür bir bozkurt olduğunu hatırla artık. Kalemle, parayla, bedenle, gönlünle ilelebet payidar kalacağına yemin ettiğimiz vatani korumak için mücadeleye katıl. Türk'ün elbirliği yaptığı zaman aşamayacağı engel yoktur, ben ne yapabilirim ki deme unutma ki en büyük çığı oluşturan kar taneleridir.

Tanrı Türk'ü Korusun

ELBİRLİĞİ DERNEĞİ

ÜÇ TARZ-I SİYASETİ YENİDEN YAZMAK

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@uran.tc

Akcıraoğlu Yusuf Beğ'in Mart 1904'te Zoya köyünde kaleme aldığı ve Mısır'da yayımlanan "Türk" gazetesinin 24 ila 34. sayılarında neşrolunan Üç Tarz-ı Siyaset adlı ünlü makalesini okumuş, hiç değilse konusunun ne olduğunu duymuşsunuzdur. Duymuşsunuzdur diyorum çünkü okumayı sevmeyen milyonlarca kişinin bulunduğu ülkemizde, her türlü kitaba-dergiye-gazeteye olduğu gibi Türkçülüğün temel metinlerine de gereken ilgi ne yazık ki gösterilmemektedir.

Atsız Beğ'in 15 ciltte toplanan kitapları önceki yıllarda Türkçü ağabeyimiz Erdoğan Saruhanoğlu'nun başında bulunduğu Baysan Yayınları tarafından yayımlanırken, yayın haklarını devralan fedakâr bir yayıncının idare ettiği İrfan Yayınları tarafından kaliteli beyaz kağıtlara yeniden basılmıştır. Atsız Beğ'in kardeşi Nejdet Sançar hocamızın kitaplarının basımı ise 30 yıldır yapılmamaktadır. Atsız Mecmua'da, Orhun'da, Orkun'da, Ötüken'de ve diğer milliyetçi dergilerde yayınlanan yüzlerce makalesinin ise ne sıralandırılması (bibliyografya-tasnif) yapılmış ne

de sıralama olmadığından bu makaleler bir araya getirilip kitaplaştırılmıştır.

Ziya Gökalp'ın kitapları Toker Yayınları tarafından takım halinde yayımlanmakta, Türkçülüğün Esasları ile Türkleşmek-İslamlaşmak -Muasırlaşmak adlı başucu kitapları ise irili-ufaklı birkaç yayınevi tarafından yayımlanmaktadır.

Türkçülük tarihinin efsane kuruluşu Türk Ocağı'nın çıkardığı Türk Yurdu dergileri yeni abaçaya çevrilerek yayımlanmıştır. Türkçülerin üzerine vazife olduğu halde ilgisizliğimiz sebebiyle, Yeniçağ gazetesindeki günlük yazılarında bazı zamanlar -amiyane tabirle- sinirlerimizi zıplatan Dr. Arslan Tekin tarafından yayına hazırlandı. Zeki Velidî Togan'ın hatıratı – ne alâkası varsa- Diyanet Yayınevinden çıkmış, Umumi Türk Tarihine Giriş ile Tarihte Usûl adlı ilmî eserleri ise Enderun Yayınları tarafından basılmıştır.

Gaspıralı İsmail Beğ'in Tercüman gazetesindeki yazıları her ay TDAV Tarih dergisi tarafından yayımlanmaktadır fakat bunlar bir araya getirilip kitaplaştırılmamıştır. Ağaoğlu Ahmet Beğ'in, Ayaz İshakî'nin, Hüseyinzâde Ali Beğ'in, Resulzâde Mehmet Emin Beğ'in ve Türkçülük tarihinin nice değerli şahsiyetinin eserleri ise kaybolma noktasına gelmiştir. Türkçülüğün temel metinlerine karşı gösterdiğimiz vefasızlık; bizim hanemize başarısızlık olarak yansımış ve ne yazık ki Atsız Beğ'in 1975 yılındaki vefatından bu yana hiç abartısız ancak bir arpa boyu yol alabildiğimiz gerçeğiyle bizi baş başa bırakmıştır.

Yukarıda eksikleriyle birlikte bahsetmeye çalıştığım temel metinlerden biri de Akçuraoglu Yusuf Beğ'in Mart 1904'te Zoya köyünde kaleme aldığı ve Mısır'da yayımlanan "Türk" gazetesinin 24 ila 34. sayılarında neşrolunan Üç Tarz-ı Siyaset adlı makalesidir. Makale'nin yazılması ve gazetede yayımlanmasının üzerinden tam yüz yıl geçti fakat biz bu yüzüncü yılı layık olduğu şekilde değerlendiremedik.

Takip edebildiğim kadarıyla hiçbir Türkçü-milliyetçi yayın organında bu yüzüncü yıldan tek satırla bahsedilmedi. Ben yazmış olayım da "kimse yazmadı" demesinler. Bu makalenin önemi hiçbir televizyon yayınında anlatılmadı, Üç Tarz-ı Siyaset'in etkileri ve günümüze yansımaları hakkında bir konferans bile düzenlenmedi.

Müstevlilerin emellerine hizmet ettiği ayan-beyan ortaya çıkan iktidar sahipleri; Osmanlıcılığın yeni şekli olan Türkiyeliliği bize dayatırken, kendi kendine Prens unvanı veren Sabahattin adlı bir deli-bozuğun Adem-i Merkeziyetçilik hezeyanının yeni şekli olan ve tek hedefi bütünlükçü milli devletimizi parçalamak olan Kamu Yönetimi Reform Tasarısı "Diyarbakır merkez olacak" laflarıyla birlikte gözümüzün içine sokulurken Türkçüler yeri göğü titretmiyorsa "Türkçü" adını kullanmamamız, Türkçülüğü daha fazla rezil etmememiz gerekiyor.

Üç Tarz-ı Siyaset işte bu açıdan çok önemlidir. Aradan bir yüz yıl geçtikten sonra yeniden aynı meseleye dönüş yapıyoruz ve ne hikmetse bu dikkate alınmıyor. Akçura makalesinde; Osmanlıcılığı, İslamcılığı ve Türkçülüğü –o aksini söylese de- oldukça ilmî şekilde ve adeta bir tez çalışması hassasiyetinde inceledikten sonra Osmanlıcılığın başarısızlığa mahkum ve Osmanlı milleti meydana getirmekle uğraşmanın da beyhude bir yorgunluk olduğunu bildirmiş, (1904 yılı şartlarında) İslamcılığın başarıya ulaşma ihtimalinin bulunduğunu söylemiş, "ırk üzerine müstenit" Türkçülüğü yeni oluşan fakat istikbali parlak bir fikir olarak değerlendirmiş, iç ve dış kaynaklı engellerin tespiti yapıldığında (yine 1904 yılı şartlarında) İslamcılık ile Türkçülüğün başarılı olma ihtimallerinin hemen hemen eşit olduğu kanaatine varmış ve makalesinin sonunda Türkiye'nin gelecek 20 yılını şekillendiren meşhur soruyu sormuştur: "*Hulâsa, öteden beri zihnimi işgal edip de, kendi kendimi ikna edecek cevabını bulamadığım sual yine önüme dikilmiş cevap bekliyor; Müslümanlık veya Türklük siyasetlerinden hangisi Osmanlı Devleti için daha yararlı ve kabil-i tatbiktir?*"

Sonrasına birlikte bakalım; İttihat-Terakki'nin 1909 yılında Sultan 2. Abdülhamit'i tahttan indirerek Osmanlı yönetimini ele geçirmesinin ardından 1912'ye kadar Osmanlıcılık siyaseti izlenmiş, arkasından 4 yıl kadar İslamcılık siyaseti partinin ana çizgisi olmuş, ayyuka çıkan Arap ihanetinin neticesinde iflas eden İslamcılık fikri ise 1916'daki İttihat-Terakki Kongresinde Ziya Gökalp'ın İslamcıların fikir öncüsü konumundaki Emirî Efendi'ye karşı muhteşem çıkışının ardından silinip gidiyor ve parti Türkçülük siyasetini izlemeye başlıyordu. Bu bilgi şunun için önemlidir ki; Allahuekber Dağında şehit olan askerlerimiz

partinin Türkçülüğü tatbik ettiği dönemde şehit olmamışlardır. Keza bu bilgi, Ermenilerin büyük bir yalanı olan soykırım saçmalığını izahta hep kullanılan İttihat-Terakki'nin Türkçülük sebebiyle soykırım yaptığı iddiasının Türkçülüğe karşı aşağılık bir iftira olduğunu kanıtlamaktadır.

İttihat-Terakki, 24 Nisan 1915'te Türkçülerin kontrolünde bile değildi. Soykırım diye bir şey ise zaten mevcut değildir. Akçura'nın sorusu bize bir başka şeyi daha göstermektedir : İttihat-Terakki'nin başarısızlığına karşın Bozkurt Atatürk'ün başarılı oluşunun sebebi... İttihatçılar için Türkçülük, Osmanlı Devleti'nin faydasına kullanılan bir siyaset aracıyken Mustafa Kemal Atatürk için Türkçülük bir araç değil amaç olmuştur. Atatürk'ün başarısına bir de bu açıdan bakmamızda fayda vardır. Bilindiği gibi Atatürk iktidarı ele aldıktan sonra Türkçülüğü Türk devletinin birinci amili yaparak Gökalp'ın Türkçülüğün Esasları kitabında sistemleştirdiği bütün maddeleri yerine getirmiştir. Yusuf Akçura'nın makalesi dağılan bir imparatorluğun ve ondan doğan bir cumhuriyetin kurucu ideolojisini anlatıyor.

Ne demiştik; aradan bir yüz yıl geçtikten sonra yeniden aynı meseleye dönüş yapıyoruz. RP-DYP iktidarı döneminde bizzat Erbakan ve ekibinin eliyle İslamcılık – beğenmesek de – Türkiye için bir kurtuluş çaresi olma vasfını yitirdi. Ulusalıcı olduğunu söyleyen DSP ile Milliyetçi olduğunu söyleyen MHP'nin iktidarı dönemindeyse bir tek ulusalıcı yasa, bir tek milliyetçi yasa çıkmayınca ve 40 Haramîlerin soyduğu devlet çökme noktasına gelince bu kez ulusalcılık/milliyetçilik Türkiye için bir kurtuluş reçetesi olma vasfını yitirdi. (Hadi içimizi rahatlatalım, bu yitirişin geçici olduğunu söyleyelim). Ve 3 Kasım 2002 seçimi sonrasında birden karşımıza Osmanlıcılığın yeni şekli olan Türkiyelilik fikrinin bayraktarı Ampul çıkageldi. Alın, işte size Üç Tarz-ı Siyaset... İlk iki tarzın siyasette izledikleri millettan kopuk ve her açıdan sömürücü tavırlar 3 Kasım 2002'de beklenen geri tepmeyi gerçekleştirdi. Yüz yıl sonra ilk defa bir parti açık açık Osmanlıcılık fikrinin propagandasını yapmaya başladı.

Biliyoruz ki; Osmanlıcılık bu topraklarda nasıl tutunamadıysa Türkiyelilik de tutunamayacaktır. Türk milleti asla o eski Etrak-ı bi'idrak millet

değildir. Türkler cumhuriyetle birlikte milli kimliklerini ve şahsiyetlerini kazanmışlardır. Bir kızgınlık anında başa getirdikleri, müstevlîlerin emellerine hizmet eden iktidar sahiplerinin elinden o iktidarı geri almasını da bilirler. İş ki; Türkiye ve Türk milleti için kurtuluş çaresi olduğu iddiasındaki ideolojiler kendilerine çeki düzen versinler.

Bizler, Türkçülüğün temel metinlerine dört elle sarılmalı; saf, kirlenmemiş, berraklığını yitirmemiş, Türklüğünü terk etmemiş bu fikir pınarının gözesinden çağlayan su ile tepeden tırnağa yıkanmalıyız. Tanrı Türk'ü Korusun!

TÜRK YİĞİTLERİ

■ www.turkyigitleri.com

ZİYA GÖKALP

(1876 / 25 Ekim 1924)

Ünlü fikir adamı ve şairlerimizden olan Ziya Gökalp, 1876'da Diyarbakır'da doğdu. II. Meşrutiyet'ten başlayarak Türkçülük akımının en büyük temsilcisi sıfatıyla Türk düşünce ve siyaset hayatını kuvvetle etkilemiş, Milli Edebiyat akımı içinde verdiği eserlerle Türk edebiyatının biçim ve dil yönünden yenileşmesini sağlamıştır.

Öğrenimine Diyarbakır'da başlayan Ziya Gökalp, aynı şehirde Askeri Rüştiye'yi (1890) ve Askeri İdadi'yi bitirdi (1894). Ziya Gökalp, tıbbiyelilerin istibdata son vermek için kurdukları İhtilal Komitesine girmiş, okuldaki faaliyetleri ve okuduğu Fransızca kitapların zararlı sayılması yüzünden hapsedilmiştir. Diyarbakır Valisi Halit Bey'in yolsuzluklarına karşı mücadeleye girişen arkadaşlarıyla birlikte yasak yayın okudukları gerekçesiyle tutuklandı (1898). İstanbul'a döndükten sonra da okuldan uzaklaştırıldı.

Ziya Gökalp, hükümlülük süresi dolunca "Zaptiye Nezareti altında bulundurulmak üzere" Diyarbakır'a gönderildi. Burada Siyaset, felsefe ve

tarikh üstüne incelemeler yaparken, istibdat aleyhine gizli faaliyetlere de katıldı. Bölgede güvenliği sağlamak için kurulmuş Hamidiye alaylarının başındaki Milli aşiretinin reisi Kürt İbrahim Paşa'nın adının karıştığı soygun ve baskın olayları karşısında halkı direnmeğe ve eyleme yöneltti. Halk 3 gün süreyle telgrafhaneyi işgal etti (1905). İbrahim Paşa ve adamlarının cezalandırılması için saraya telgraflar çekildi.. Konuyu incelemek üzere İstanbul'dan Diyarbakır'a gönderilen soruşturma kurulu Hamidiye alaylarının bir süre sinmesini ve yolsuzluklara son vermesini sağladı. Ancak halkın yakınmasına yol açan yeni olaylar patlak verince, Ziya Gökalp ve arkadaşlarının önderliğinde halk yeniden telgrafhaneyi ele geçirdi. 11 gün süren bu ikinci işgal halkın kesin zaferiyle sonuçlanmış, hükümet İbrahim Paşa ve alaylarını bölgeden uzaklaştırmak zorunda kalmıştır (1907). Gökalp, ilk eseri olan Şâki İbrahim destanında bu olayı anlatır.

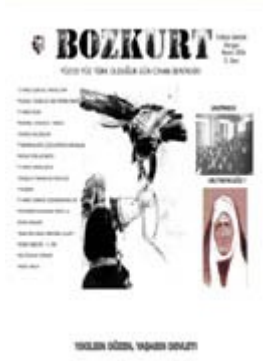
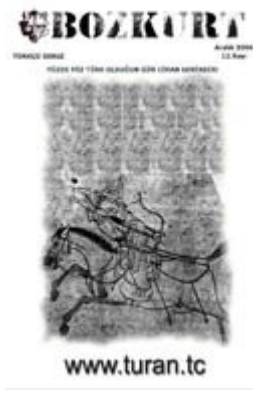
II. Meşrutiyetin ilanından sonra, Ziya Gökalp'ın kurduğu gizli cemiyetin yerini Osmanlı İttihat ve Terakki Cemiyeti Diyarbakır Şubesi aldı. Partinin Diyarbakır, Van ve Bitlis örgütlerinin denetimiyle görevlendirilen Ziya Gökalp, bu dönemde Diyarbakır ve Peyman gazetelerine yazıyordu. 1909'da partinin Selanik'teki kongresine il temsilcisi olarak katıldı. Bir yıl İstanbul Darülfünununda psikoloji okuttuktan ve Diyarbakır maarif müfettişliği yaptıktan sonra, yeniden Selanik'e gitti. Katıldığı parti kongresinden sonra genel merkez üyeliğine seçildi. Burada Genç Kalemler, Yeni Felsefe, Rumeli gibi

dergi ve gazetelerdeki yazılarıyla Türkçülük ve dilde sadeleşme hareketlerinin öncüleri arasında yer alan Gökalp, milli duyguları, tarih bilincini, bilime ve tekniğe değer veren düşünceyi her şeyin üstünde tutan şiirleriyle çevresini geniş ölçüde etkiliyordu. İttihat ve Terakki Genel Merkezi İstanbul'a taşınınca (1912), Gökalp da İstanbul'a yerleşti. O yıl Ergani madeninden Milletvekili seçildi.

Türk Ocağı çevresindeki çalışmaları, Türk Yurdu ve kendi çıkardığı Yeni Mecmua (1917) gibi dergilerdeki yazıları, Darülfünun'da okuttuğu toplumbilim dersleri, İttihat ve Terakki'nin yönetici kadrosu üzerindeki etkisiyle Ziya Gökalp, Mütarekeye (1919) kadar uzanan dönemin düşünce ve siyaset hayatına yön veren kişilerin başında yer aldı. İstanbul'un işgali üzerine tutuklanarak iki yıl Malta'da sürgün kaldı (1919-1921). Döndükten sonra, Telif ve Tercüme Heyeti başkanlığına getirileceği tarihe (1923) kadar Diyarbakır'da kaldı ve küçük Mecmuayı yayımladı. 1923'te Diyarbakır'dan milletvekili seçildi. Hakimiyeti Milliye, Yeni Gün, Cumhuriyet gazetelerinde makaleleri çıkıyordu. Altın Işık (1923), Türkçülüğün Esasları (1923), Türk Töresi (1923) gibi kitapları birbirini izliyordu. Cumhuriyet Halk Partisinin programını inceleyen ve yorumunu yapan Doğru Yol (1923) adlı incelemesini de yine bu dönemde kaleme aldı. O sıralar yazdığı Türk Medeniyet Tarihi ise ölümünden sonra yayımlandı (1926). Büyük Türkçü Ziya Gökalp 25 Ekim 1924'te İstanbul'da vefat etti.

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ BOZKURT
OKU ! ÇOĞALT ! OKUT ! TANIT !

www.turan.tc